

Sluga Božji

Dobri otac

Antić

GLASILO VICEPOSTULATURE SLUGE BOŽJEGA FRAANTE ANTIĆA

God. XXXXII. (2012.), 1 (150) Cijena 10 kn

*Osjetio sam Boga. Vidim ga
Čujem kako mi Bog
Govori o svojoj ljubavi
U svakom cvijetu,
koji jednostavno za mene cvate,
u svakom stablu,
koje donosi rod,
u svakoj ptici,
koja za mene pjeva.*

*Idem li poljem u proljeće,
osjećam se duboko voljen
u svemu što se zeleni i cvate,
u svemu što živi i smije se,
u svemu što mi svake godine
iznova pruža zemlja
u rajskom čudu prirode.*

P. Bosmans

Poštovani čitatelji!

Biti čovjek, biti čovjek u pravom i punom smislu te riječi, biti kršćanin, tj. čovjek na kršćanski način po Isusovu modelu, postati čovjekom na kojega drugi ukazuju izričući težnju: evo ovakav bih čovjek volio i ja biti - to je najveće priznanje onomu na koga je ta težnja upravljena. Ali onaj tko uviđa da nije pravi čovjek, da nije kršćanin, ne smije ostati samo kod puste želje da to postane, mora na tome ozbiljno raditi. I postavlja se pitanje kako? Najzorniji i najuspješniji model ponudio nam je Isus – model svoga života. On nam na tome planu nudi najjasnije i najznakovitije riječi, najrazumnije i najprihvatljivije savjete.

On jednostavno, slikovito govori i poziva: „Živite kao djeca svjetla! Plod se svjetla, naime, sastoji u svakoj vrsti dobrote, pravednosti i istine.“ (Ef 5, 8-9)

Živjeti kao djeca svjetla?!

Na pitanje - što je smisao života? - izvadio je neki čovjek iz svoga novčanika krhotinu zrcala i rekao: „Davno, još kao dijete, našao sam ovu krhotinu. Očaravalo me upravljati njome svjetlost na mračna mjesta do kojih nikada ne dopire sunčeva svjetlost. Najednom sam u tome prepoznao da je upravo to zadaća moga života. Ja sam krhotina zrcala, krho-

tina kojom mogu bacati svjetlost na mračna mjesta u ljudskim srcima i davati pouzdanje, pomoć i dobrotu.“

Čovjek iz ove kratke priče o maloj krhotini zrcala otkrio je, na svoju i nasreću mnogih oko sebe, pravi smisao svoga života.

Dajući Vam u ruke, poštovani čitatelji, novi broj glasila „Sluga Božji dobri otac Antić“, i mi želimo pomoći da takav smisao života otkriju mnogi od vas. Želimo mnoge ohrabriti da traže pravi smisao svoga života. Želimo im predstaviti ljude koji su bili uspješni ne samo u traženju, nego i u reflektiranju pravoga svjetla onamo gdje je zao mrak opasno prijetio. Jedan od takvih zacijelo je bio i Sluga Božji, naš dobri fra Ante Antić. To će potvrditi nadamo se i prilozi u ovome broju. Nije nam cilj pisati o njemu kao o posebnom čovjeku, nego ga stvarno predstaviti kao jeku Božje dobrote i ljubavi, kao ogledalo koje uspješno prenosi svjetlo Kristove Istine, kao čovjeka koji je ispravno shvatio i prihvatio Isusovu riječ. „Živite kao djeca svjetla!“ Želimo ga predstaviti i ponuditi kao onoga koji će izazvati našu želju: „Evo ovako ljubiti Boga i bližnjega želim i ja.“

Jedna knjiga njegovih životopisa nosi naslov „Svjetlo u tami“. On je zaista to i bio. Zatražimo njegov zagovor da nam pomogne postati, ako ne ogledalima Božje ljubavi, onda bar krhotinama tog ogledala. I odsjaji takve svjetlosti mogu donositi plodove „u svakoj vrsti dobrote, pravednosti i istine.“ (usp. Ef 5, 8-9), a mi možemo živjeti kao djeca svjetla.

Vaš urednik

ANTIĆEVO 2012.

47. obljetnica smrti Sluge
Božjega fra Ante Antića

Bog mira i čovjekov nemir

**Svetište Majke Božje
Lurdske - Zagreb**

Trodnevnica:

- **Četvrtak: 1. ožujka**, euharistijsko slavlje predvodi i propovijeda fra Ante Babić, vicepostulator
- **Petak i subota: 2. i 3. ožujka**, euharistijsko slavlje predvodi i propovijeda fra Anđelko Domazet, profesor na K.B.F-u u Splitu
- **Nedjelja: 4. ožujka** – dan preminuća Sluge Božjega, euharistijsko slavlje u 19 sati predvodi mons. Đuro Hranić, pomoćni đakovačko-osječki biskup
Obljetničko slavlje uzveličat će tradicionalnim pučkim pjevanjem zbor iz Zatona – župe djetinjstva fra Ante Antića

Fra Ante Antić – prorok

Blaženike i svece Crkve, pa i fra Antu Antića, premda još službeno nije proglašen blaženim, možemo promatrati na dva načina. Naime, o njima možemo govoriti kronološki i proročki. Kronološki govor u sebi uključuje njihov povijesni hod, moralnu dozrelost i djela koja su učinili. To obično bilježe njihovi životopisi. Čini se da rjeđe govorimo o onoj proročkoj ulozi blaženika i svetaca. Po svakom svome sluzi Bog želi slušateljima odaslati svoju poruku; ono što im on želi priopćiti. Samo kronološki govor može slušatelja ili čitatelja čak umoriti i obeshrabriti. No proročki govor uvijek teži ohrabrenju, poticaju, promjeni; odnosno obraćenju. U ovome razmišljanju pokušat ćemo otkriti i (po)slušati proročku poruku koja i nama danas dolazi po Slugi Božjem fra Anti Antiću.

Činiti i slušati

Bog svoju poruku šalje po onome što njegovi vjernici čine i govore; govori

po njihovim gestama i riječima. Evanđelist Luka piše: „Prvu sam knjigu, Teofile, sastavio o svemu što je Isus činio i učio“ (Dj 1, 1). Dakle, Luka najprije ističe ono što je Isus činio, a onda što je poučavao. To pravilo i taj raspored vrijedi za svakoga Kristova vjernika. Pokušajmo promišljati i tražiti što nama danas Bog poručuje po primjeru, po djelu i riječi Sluge Božjega fra Ante.

Zacijelo je Sluga Božji promatrao Učiteljeve geste i preslušavao njegovu riječ koje su otpuhivale pepeo njegove duše i raspirivale ono najbolje što čovjek u sebi nosi; onu božansku iskrinu u njegovoj dubini. Izlažući se Isusovim gestama i riječima, vjernik uvježbava najuzvišeniji dar kojim je obdaren, a to je duhovnost. **Duhovnost je ona mogućnost čovjeka da može stupiti u zajedništvo s Bogom; da s njim može ući u divotnu, otajstvenu razmjenu. Tek tu čovjek sebe premašuje, biva uvijek veći, stupa u zajedništvo s Bogom iz kojega djeluje i govori.**

Kako je to činio fra Ante Antić? Slušajući svjedočenja, čitajući ono što je Sluga Božji pisao i što su drugi o njemu zapisali, možemo reći da je zbiljski razvio pastoral koji možemo nazvati: „jedan na jedan“. Nije podlegao napasti da dobije uspjeh (riječ uspjeh u evanđelju ne postoji) propovijedajući velikim mnoštvima ljudi. On je slijedio Učitelja u onome dijelu njegova puta u kojem susreće pojedine osobe, s njima razgovara i dovodi ih do promjene života. Tu su divni primjeri Mateja, Šimuna, Zakeja, Samaritanke, Natanaela, one javne grješnice i drugih. U tim susretima grešnici postaju pravednicima; lopovi darežljivima;

Antićevo 2011.

bludnice časnim ženama. Nevjernici postaju vjernicima i vjerovjesnicima. Upravo tu crtu možemo primijetiti kod Sluge Božjega. K njemu ljudi dolaze na ispovijed i osobne razgovore. Od njega odlaze „drugim putem“. Počinju živjeti drugačije. Očito da je fra Ante znao susresti čovjeka i uputiti ga da susretne Boga u sebi i sebe u Bogu. Bio je protočan za

poruku kojoj je izvorište sami Bog i koja smjera k Bogu. Imao je dar da susret s čovjekom, grešnikom i patnikom, pretvori u bogočovječan susret koji plodi smislom života i srećom. Bogatstvo susreta i njihovu znamenitu učinkovitost, koje je Isus doveo do vrhunca, fra Ante je usvojio i slijedio. To su proročki čini koji ne prestaju biti poticajni. Tomu su mnogi svjedoci koji još i danas žive.

Osobno nisam susreo slugu Božjega fra Antu. No susreo sam više ljudi koji su u svojoj mladenačkoj razdoblju dolazili fra Anti na ispovijed i razgovore. Svi se oni slažu u jednom, a to je da su imali osjećaj da ih Sluga Božji poznaje u njihovoj dubini; u njihovim dvojba-
ma i grješnostima. Imao ▶

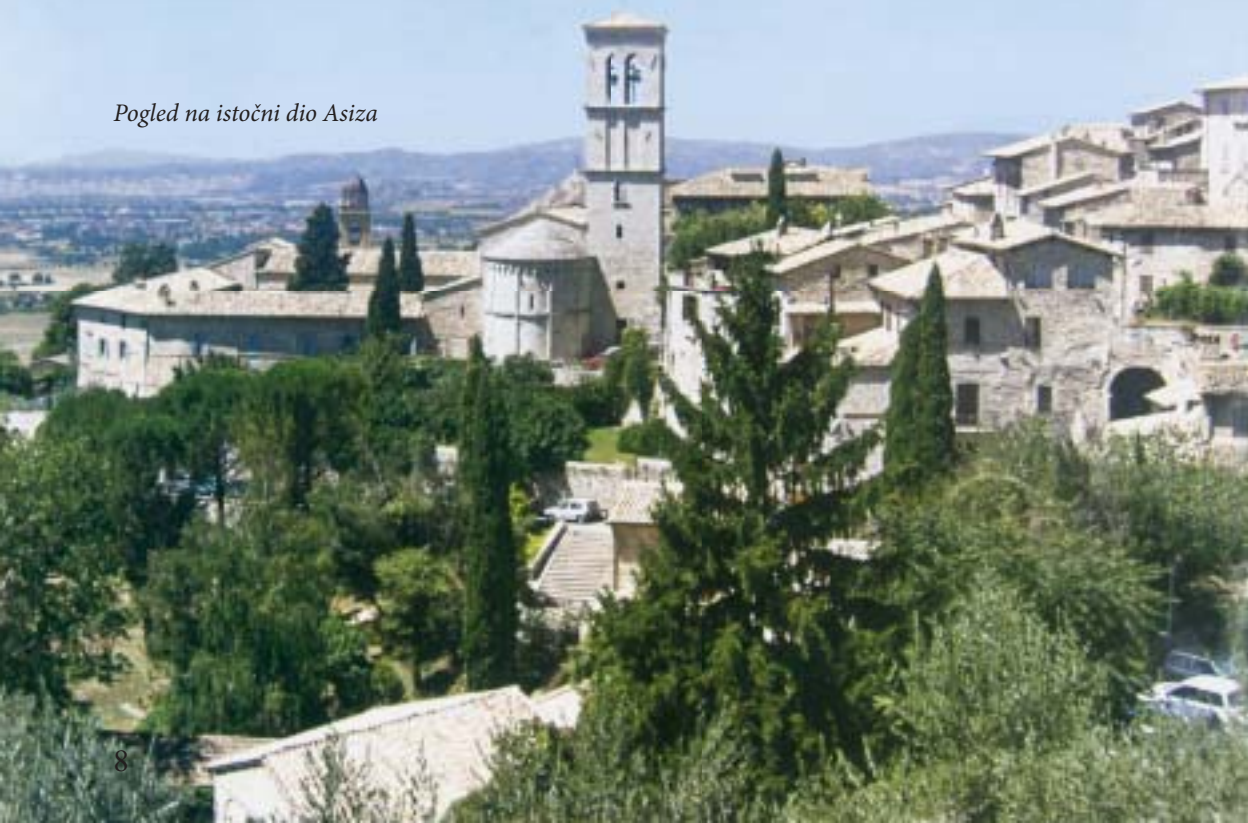
Antićevo 2011.

je izniman dar prihvatiti ih ondje gdje oni sebe odbacuju i pokazati put izlaska iz toga stanja. U činjenici njihova postojanja prepoznavao je otajstvo volje Božje i pomagao im je da i sami to otkriju. Mnogi su ljudi došli pred fra Antu s pogubnim osjećajem samoodbacivanja i prijezira, a odlazili bi od njega s osjećajem da su prihvaćeni i voljeni. To su proročki čini koji sad i ovdje otkrivaju volju Božju. Upravo je to poslanje Crkve i svakoga njezina vjernika. Naravno da i u tome postoji nadarenost kojom je obdaren svaki pojedinac osobno. Ne možemo zastupati nekakvo izjednačavanje koje bi vrijedilo za sve nas jednako. Svaki čovjek ima jedincat i neponovljivo dar te jedincato i neponovljivo poslanje. **Iskustvo govori da je fra Ante svoj proročki dar otkrio i udjelotvorio. Njegova je osnovna značajka da je u konkretnom trenutku, u susretu s konkretnim**

osobama, znao uočiti volju Božju i pokrenuti ljude da je slijede. To je pravi smisao proroštva. Fra Ante je bio čovjek, kršćanin, redovnik i svećenik koji je njegovao dar osobnoga susreta. Ljudi su uz njega sebe spoznavali voljenima, unatoč svojoj grešnosti. Susrete s ljudima pretvarao je u otajstvene susrete koji su donosili plodove obraćenja i proporađanja. Događala se objava njihova dostojanstva. Bivali su osposobljeni ući u otajstvenu razmjenu s Bogom. To je zacijelo prvi dar, zahtjev i plod življenja evanđelja, ali također i znak da je Sluga Božji doticao Svetoga. Tomu su svjedoci mnogi, a i njegova pisma koja je često pisao pojedinim osobama.

(Iz propovijedi fra Andrije Bilokapića
o 46. obljetnici smrti Sluge Božjega
fra Ante Antića)

Pogled na istočni dio Asiza

O. Ante Antić

– svjedok Božje blizine

O Ante Antić bio je redovnik i svećenik cjelodnevne uronjenosti u Boga, višestruko obdaren darovima Duha Svetoga, čovjek mirna ponašanja i stava, nevelikih riječi ili grmljavine s propovjedaonice, uglavnom samodopadne i samodostatne, gdje se nerijetko čini kako su riječi jedini i cijeli sadržaj duhovnosti, a opet, poput najjačega duhovnog magneta privlačio je rijeke ljudi u svoju skromnu sobicu na jedno od najvećih čuda – sakrament sv. Ispovijedi. **Privlačio je ljude svojom jednostavnošću i toplim ljudskim pristupom, imao je vremena za svako-ga, bilo da je riječ o duhovnim, materijalnim ili drugim egzistencijalnim problemima i**

Antićevo 2011.

potrebama, a u konačnici zapravo, riječ je o traganju za Božjom blizinom i iscjeljenjem, ponajprije sakramentalnim, i upravo su sakramenti, na prvi pogled našem oku nevidljiva otajstva, najveća čuda Božja ljubavi i blizine. Naše sumnje, strahovi i žalosti ustupaju mjesto vjeri, hrabrosti i radosti. Radosti koju može samo Bog dati. Ne one bučne i hirovite, nego one radosti kakvu je živio o. Antić – tihe, postojane, svetačke radosti. Prije i iznad svega živio je duhovnim mirom i ništa ga nije moglo izbaciti iz duhovne ravnoteže, ne onim mirom koji 'svijet daje', nego onim koji je Krist ostavio onima koji ga ljube. A o. Ante Antić ljubio je Boga koliko je čovjeku moguće.

Čuvaj se svakog nemira

Ove je riječi često izgovarao o. Ante Antić: „Čuvaj se svakoga nemira. Onako kako Gospodin daje, što bolje možeš - moli, razmatraj i drži sabranost. Što god napadne na Te, ne uznemiruj se, već strpljivo podnosi, podloži se svetoj volji Božjoj, koji pušta na nas razne poteškoće i daje nam prigode da posvjedočimo našu vjernost i ljubav Njemu, koji nas je ljubio do smrti, smrti na križu. Vjieran budi ispitima savjesti i poslušan nadahnućima milosti. Pred Presv. Srce najviše se ponizuj, osobito radi toga jer si slab, nisi onakav kakvim bi želio biti ili kako uviđaš i spoznaješ. Najviše Ti preporučam, da sa svim svojim potrebama i duhovnim borbama počineš u sv. volji Božjoj, vršeći u svemu – kako sam Ti savjetovao i odredio. Vidjet ćeš da će Gospodin biti vrlo dobar, milostiv i darežljiv prema Tebi.“

Jednostavne riječi o uzvišenim otajstvima. Ove Antićeve riječi upućene su svakom čovjeku, napose nama danas,

dok nas zapljuskuju prljave medijske bujice, koje ne razlikujući dobro od zla opsjenjuju ljude, kojima je po paloj i ranjenoj naravi lakše ići širokim putem: danas su pojmovi poput *odricanja* i *žrtve* zastarjeli, svugdje tražimo pomoć i utjehu dok Bogu okrećemo leđa. Svakovrsnom nemoralu udaren je žig kreposti u dijabolično izokrenutom redu vrijednosti. Netko će reći, ipak je o. Antić živio u drugom i drukčijem vremenu, tada su ljudi imali više vremena za sebe i druge, zar Bog nije milosrdan i tisuće drugih predgovora i pogovora na životnim stranicama ljudskih savjesti ispisanih brojnim grijesima i uvredama Boga. Istina je, danas je svećenik na osobit način u teškim dvojabama između općega trenda svijeta, kojemu je svaki grijeh bezazlen, trendovski je što više potamniti pojam grijeha, do otvorenoga prešućivanja i nijekanja, ili nasljedovati Krista strmim i uskim putem!? Pritom nerijetko zaboravljamo kako je Bog uvijek isti i ta pisana svjedočanstva su na brojnim stranicama Biblije, grijeh je uvijek bio grijeh, ljubav prema Bogu i blišnjemu uvijek je bila neprevarljiv dokaz nečije duhovnosti. Citirane Antićeve riječi mogu nam puno toga reći, potrebno ih je samo pažljivo iščitavati i *prebirati u svom srcu*. Traženje alibija ili uzmaka u stilu, pa to dobro znamo, toliko smo puta to čuli i zar to nije jasno po sebi – vode nas sve dalje od Boga...

Razmjena duhovnih darova i milosti

O. Ante Antić bio je svećenik herojskih kreposti, svetog života i jednako tako smrti. Kad će biti uzdignut na čast oltara - ostavljamo Božjoj providnosti, no ako netko poput njega ostavi tako velik i dubok duhovni trag, proglašenje Crkve blaženim ili svetim za naše kon-

Mons. Mijo Gorski, pomoćni biskup zagrebački, predvoditelj euharistijskog slavlja na Antićevo 2011.

kretne živote od drugotne je važnosti. Zašto? Čvrsto vjerujemo da je Bog izrekao svoj pravorijek i da ga je pribrojio svojim izabranicima u Nebu. **Za naše konkretne duhovne (ne)prilike mnogo je važniji njegov poticajan život koji je najbolji dokaz da je svetost uvijek i svugdje moguća, uz jedan uvjet, a taj je da čovjek želi i da se trudi iz dana u dan živjeti onako kako Bog od nas traži.** Primjer Antićeva života može nam uvijek poslužiti za trenutke meditacije i duhovnih promišljanja u trenucima tišine i sabranosti te tek tada možemo 'duhovno profitirati' od svetosti Antićeva života. Svojedobno je Bonaventura Duda rekao: „Šteta je što naše današnje svećenstvo nema u Zagrebu jednoga duhovnog oca kakav je bio fra Ante Antić!“ Uistinu, o. Ante Antić je za života, na poseban način nakon smrti bio i ostaje uspješni revnitelj i promicatelj svake duhovne obno-

ve svećeničkoga, redovničkoga i laičkog vjerskog života Crkve. On je u tome uzor i primjer, zaštitnik i zagovornik na Nebu. U tisućama ispovijedi davao je dušama Božji oprost i pomirenje, pristupajući svakom čovjeku svetačkom jednostavnošću i ljubavlju koja je osvajala. Posebno poglavlje Antićeve duhovnosti čine njegova strpljivost i radost u smrtnoj bolesti, kada je primao posjetitelje i uz blagoslov govorio: „Dijete moje, želio bih da te ovaj blagoslov promijeni!“ Bližnjima je služio u jednostavnosti i poniznosti, prihvaćanju i razumijevanju, napore u službi ispovijedanja i duhovnoga vodstva. Dobri otac Ante Antić uvijek je među nama, no milostima i zagovoru redovito prethode naše molitve. Samo, kako moliti ako je oko nas ili u nama „buka i bijes“? Potražimo odgovor kod dobrog oca Ante Antića.

Filip Ivanda

Mira Kargačin

Svjedočanstvo o ocu

Poznavati i biti u blizini ljudi sveta života, ljudski gledano, velika je čast, no iz perspektive vječnosti, velika je milost: takvu čast i milost imala je gospođa Mira Kargačin, rođena i odrasla u župi Gospe Lurdske, koja je mnogo godina gotovo svaki dan dolazila o. Antiću i čiji su duhovni dojmovi (daleko su važniji duhovni plodovi!) vrijedni pozornosti i ovoga teksta. Iako je od svete smrti o. Antića proteklo mnogo desetljeća, gospođa Kargačin živo se sjeća mnogih detalja, Antićevih proročanskih savjeta, zornoga gledanja u dušu, čijem su pogledu bile i mnoge tajne *samo naše i Božje*, bar je tako ona mislila, prezent-

no jasne u Božjem svjetlu i posebnim darovima Duha Svetoga, kojima ga je Bog još za života potvrdio kao svoju *odabranu posudu* iz koje su, za one koji su k njemu dolazili, a takvih je bilo na tisuće, izvirale *žive vode* milosnih darova.

Antićevo čitanje duše i proročki govor

„O. Ante Antić bio je svetac za života, potpuno se razlikovao od drugih franjevac. Mogu reći, ova je župa bila blagoslovljena Antićevim dolaskom te 1946. godine, kada je blaženi kardinal Stepinac nevin osuđen i zatvoren. Tada je gvardijan bio fra Ivan Vuka, poznat po svojoj strogosti, no ja i moja prijateljica Nada, koja danas živi u Dubrovniku, redovito smo nalazile način kako „preko reda“ doći do o. Antića i izbjeći gvardijanov pogled. **O. Antić bio je svećenik koji je svaku osobu dočekivao široka srca i posvećivao joj onoliko vremena koliko je bilo potrebno za dobro duše.** Tada sam bila trećoredica, iako je o. Antić bio protiv toga, on je znao i zašto, u meni je tinjala želja za redovničkim životom, no o. Antić je kategoričkim glasom smrvio te moje želje rekavši mi, dolazit ćeš na moj grob s mužem i djecom. Tako je i bilo. (...)

Imala sam oko 15 godina kad sam prvi put došla k njemu, uglavnom sam išla s prijateljicom, bilo je u tom prvom susretu i treme, no on nas je tako lijepo dočekao i primio, izrazivši želju da nam bude duhovni otac. I bio je, sve do smrti.

Gđa. Mira Kargačin
u Antićevoj sobi

Anti Antiću

Dočekivao bi nas gotovim ODGOVORIMA

Kada bismo došle na vrata njegove sobice, ZNAO je sve naše mladenačke probleme, nije mu bilo potrebno ništa govoriti, no ništa se nije moglo ni skriti! Davao nam je ODGOVORE. Letjele smo u duhovnom ushitu kad smo odlazile od njega. Bile smo sretne i vesele, bili su to posebni trenuci, teško je to riječima predočiti. (...) Moj otac bio je dijabetičar i stanje se pogoršavalo, gangrena mu je zahvatila nogu koju je trebalo amputirati. Tada sam bila na drugoj godini studija defektologije i pamtim, pedagogiju nam je predavao ateist i bogomrzitelj profesor N. N. Hulio je i blasfemno govorio o papi, Crkvi, Bogu i svećenicima. Posebno se grozio na mene govoreći mi da ću pasti na ispitu zato što sam vjernica i idem u crkvu! Došla sam o. Antiću koji mi je rekao, budi mirna i nauči gradivo. Rekao mi je što će me profesor pitati! Došla sam na ispit i položila, gradivo i pitanja su bila ona koja mi je rekao o. Antić! Zapravo na taj način o. Antić mi je pomagao u srednjoj školi i na fakultetu. Uistinu čudesno.

Jednog dana došla sam k njemu žalosna zbog oca. Od mene nije čuo niti riječi o očevoj bolesti, no sve je ZNAO. Vjerujem da je imao i dar bilokacije, više puta u sobi sam vidjela svjetlost i u njoj Antićev lik.

Sveta poniznost

Nikad nije priznavao svoje zasluge, govorio bi, dolazite Isusu i njemu sve recite, On zna rješenje vaših problema.

Vraćam se priči o ocu. Iako o. Antić nije ništa čuo o očevoj bolesti, kratko mi je rekao, znam zašto si žalosna, bit će dobro tvom ocu, neće mu amputirati nogu. Tako je i bilo, noga je čudesno zacijelila. (...) U životu sam imala još jednu veliku milost, upoznala sam još jednog svećenika koji je bio Antićeva *kopija*, bilo je to u crkvi sv. Ante u Kotoru, a svećenik se zvao fra Lav Krivić.

Što još reći o o. Antiću? Tako nas je duhovno izgradio i pratio, nikad nisam lutala u vjeri ili pomislila na *alternativne duhovnosti* od kojih danas sve vrvi... O. Antić veselio se smrti. Pamtim i duge redove ispred njegove sobice, nikad se nije umarao, tako je izgledao, od ispovijedi i duhovnih razgovora. Govorio je – treba biti pravedan i dobar! Raditi po svojoj savjesti. Tek danas shvaćam kakav je divan duhovni pedagog bio o. Ante Antić. Tko god mu je dolazio, odlazio je ojačan u vjeri. Često je s nama i molio. Prijateljica i ja tada nismo shvaćale zašto, no **o. Antić je znao zašto i kako u određenom trenutku moliti. Nikad nije bio zamišljen ni tužan, uvijek je bio veseo, uvijek svetački radostan.** (Nije nosio naočale. I bez njih je čitao duše kao otvorenu knjigu.) Imao je lijepe zube, ali bolesnu kralježnicu i srce. I upravo takvim, svojim bolesnim srcem, ljubio je do kraja svakoga čovjeka, Boga iznad svega. Hvala Bogu na daru što sam ga poznavala!“

Razgovarao: Filip Ivanda

Čudesa – potvrda svetosti

Svetac novi tip čovjeka – novi čovjek

I susovim dolaskom na svijet počinje novo doba u povijesti svijeta i čovjeka. Njegova riječ, njegov sveukupni život nudi na pozornici svijeta dotad neviđen, novi oblik ljudskog življenja. Pozivom da ga se nasljeduje u njegovu načinu života, on svijetu nudi lik sveca i svetaca. Isus je zapravo time, ljudski rečeno, stvorio novi tip čovjeka.

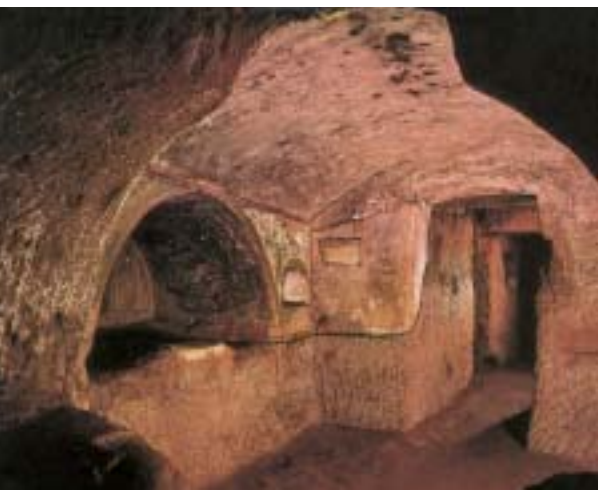
Prva kršćanska zajednica nije imala takvih problema s riječju „svet“ kao što mi danas imamo. Sami su se nazivali „svetima“. Biti kršćanin bijaše im isto što i biti svet. Bili su ponosni što su smjeli biti kršćani sveti i izabrani, od Boga ljubljeni (usp. Rim 1,17).

To izabranje, taj milosni dar, njih je obvezivao. Kao kršćani, nisu više mogli živjeti kao drugi koji nisu vjerovali u Boga, čiji bog je bio trbuh ili novac (Fil 3,9). Htjeli su drukčije, htjeli su sveto živjeti, tj. ne kao njihova okolina koja je živjela bez vjere u uskrsnuće, ne kao ljudi koji su se tješili riječima: „Jedimo i pijmo jer sutra nas ionako nema!“ (1Kor 15,32). Htjeli su biti sveti uzori u svom življenju (usp. 1Pt 15). Njihov je uzor bio Isus,

savršen čovjek, čovjek „potpuno za druge“. Htjeli su živjeti u zalaganju za Boga i ljude – do predanja života u smrt.

Sveci su uspjeli, ostvoreni ljudi - kršćani. I kao takvi zrače srećom i radošću. Svetost je istinska radost. Biti svet znači biti radostan, biti krajnje sretan čovjek koji je doživio blizinu Krista, koji se u Kristu - Bogu s ljudskim licem i božanskim srcem, susreo s Bogom. Sveci su kršćani koji su svoj život pretvorili u živuću Radosnu vijest koja izjarava Isusa Krista i potvrđuje istinitost njegove riječi, poruke i njegove osobe. Pogrešno je misliti da biti svet znači mnogo trpjeti, činiti pokoru, obješenog i tužnog lica nositi križ. Biti svet znači živjeti iz istine i radosti uskrsnog događaja, iz čudesne ljubavi Božje očitovane u Muci, smrti i uskrsnuću Kristovu.

Sveci su nam od Boga i Crkve darovani da ih zavolimo, prihvatimo i nasljedujemo. Sveci su kršćani koji su herojski slijedili Isusa i dali nam primjer vjere i kršćanske ljubavi. Oni nisu izumrli. Žive oko nas kao što su živjeli u svako doba tijekom cijele povijesti Crkve. Bilo ih je i ima ih i sada, više nego što mislimo. Svejedno, Crkva je mali broj njih službeno proglasila svetima. U Rimu, u uredu Kongregacije za proglašenje blaženih i svetih, čeka nekoliko tisuća kandidata da prođu veoma strogi filter stručnih komisija poslije čega slijedi njihova

Katakombe: tajna molitvena sastajališta prvih kršćana u Rimu. Mnoge od njih danas slavimo kao mučenike i svece

Bazilika sv. Petra u Rimu: u neposrednoj blizini bazilike nalaze se uredi Kongregacije za proglašenje blaženih i svetih

preporuka sv. Ocu da ih proglasi blaženima ili svetima. Među njima nalazi se oko tridesetak kandidata pripadnika hrvatskoga naroda. Mi ćemo ovdje odmah istaknuti Slugu Božjega, našeg dobrog fra Antu Antića.

U ovom njegovu glasilu, u nekoliko navrata pisano je kako se vodi postupak da bi se netko proglasio blaženim i svetim, stoga nema potrebe to ponavljati. Ipak, ovim prilogom želimo progovoriti o čudu kao potvrdi s Božje strane da je netko blažen ili svet. No najprije, što je čudo?

Što je čudo?

U traženju odgovora na ovo pitanje pođimo od Biblije i vidimo što ona podrazumijeva pod „čudom“. Čudo je prema Svetom pismu nešto u čemu čovjek vidi Božje djelovanje. To vidi i pisac psa-

lama te u jednom od njih pjeva: „Nebesa veličaju čudesa tvoja, Jahve“ (Ps 89,6). Kad kažemo riječ čudo, onda nam najčešće na pamet padaju događaji iz Novoga zavjeta vezani uz Isusove nastupe i njegovu sućutnu dobrotu prema ljudima u nevolji. Onda se sjetimo ozdravljenja teških bolesnika i oslobođenja ljudi okovanih zlom. I ta događanja nazivamo „čudesima“, „znakovima“, „djelima“, „moćnim djelima“.

Čudo je poseban Božji dar čovjeku da spozna Boga i uzvрати mu vjerom. Ono je uvijek vidljiv i osjetljiv znak, bar onomu komu je namijenjeno. Po sebi je „šokantno“ zbog svoje izvanrednosti, izazovnosti, neobičnosti pa i neočekivanosti. Stoga je čuđenje normalna reakcija na čudo. Po tome je i dobilo ime.

Čudom Bog želi pomoći čovjeku da prepozna njegovu nazočnost i spasi- ▶

teljsku volju kako bi na nju slobodno odgovorio vjerom. Čudo je po sebi objava Boga i njegove volje. Stoga se može spoznati samo vjerom. Ono je milost i pomoć vjeri: bilo da je rađa, bilo da je jača. Vjera je ispred čuda. Svaki put kad netko Isusa moli za neko čudo, Isus postavlja pitanje: „Vjeruješ li?“, a čudesni događaj zaključuje: „Idi, vjera te tvoja spasila!“ Vjera prethodi čudu i ona je važnija od čuda. Ona ga zapravo izaziva. Čudo stoji u njezinoj službi, a vjera u službi spasenja.

Čudesni su znakovi koji nas izbavljaju iz naših strahova, koji nam pomažu da otkrijemo Božje tragove u našoj svakodnevnici, koji nas ohrabruju da usprkos svemu - vjerujemo u snagu života. I, dakako, čudesa uče čovjeka da on ne zna što se sve može dogoditi s njim i sa svijetom, ali da netko moćan stoji iznad njega i svijeta.

Bog izvodi izvanredna čudesna djela kojima se potvrđuje u svijetu i iznad svijeta. Katkad nije teško razlikovati neku slučajnost od čuda, ali je često i takva slučajnost čudo, odnosno Bog i po slučajnosti izvodi svoje čudo. Zapravo, slučajnosti i slučaja nema! Ono što mi nekad znademo nazvati slučajem (u kojem se događa nešto dobro i pozitivno za nas) ili zгодом, to nije ništa drugo nego Božja volja pod drugim imenom. Teško je uvijek prepoznati Božju volju jer se ona ostvaruje i u običnim događajima, u prirodnim zakonima, u povijesti; u slučajnostima, u sudbinama, usput i zgodnice. Ali sve to stoji i događa se prema čudesnom planu

Božje ljubavi prema nama. Često ne prepoznamo Božje planove jer se naša volja opire Božjoj volji te tako remeti njegove namisli i planove. Ako pak svoju volju sasvim podložimo Božjoj, ako se ni u malenkostima ne protivimo Božjim planovima, tada ćemo otkriti kako Božja providnost čudesnim načinom zahvaća i vodi naš život. U ovome su sveci pokazali svoju mudrost i uspjeli su.

Za sakramente kažemo da su produžene ruke Božje kojima nas Bog grli i prati na našem životnom putu, jednako tako kažemo da su i **sveci posebni znakovi velike Božje ljubavi prema nama. Bog nam ih daruje kao suputnike i posrednike njegove čudesne ljubavi na našem životnom putu. Crkva, nakon što se uvjerala u njihovu svetost, proglašava ih svetima nudeći ih svima koji po krštenju priznaju pripadnost Kristu kao model njegova nasljedovanja, njegova uprisutnjenja u ovom našem vremenu koje uvijek iznova treba potvrditi da je On za čovjeka jedino svjetlo, put, istina i život.**

Premda su sakramenti nastavak Isusovih čudesnih znakova, Isus je također htio da se i njegova zemaljska čudesa u Crkvi nastave baš kao znakovi. „Gospodin je s njima (apostolima) djelovao i potvrđivao Riječ čudesima što su je pratila.“ Tako završava Evanđelje po Marku.

Sv. Nikola Tavelić, najstarija sačuvana slika prvog kanoniziranog hrvatskog sveca, koja se čuva u samostanu franjevacu konventualaca u Šibeniku

Čudo – potvrda nečije svetosti

U životu Crkve čudo je nešto tako „obično“ da već mnogo stoljeća nitko nije bio proglašen svetim ako se njegovu zagovoru nisu mogla pripisati bar dva čuda kao znak da je Gospodin zaista „s njime djelovao“. Prema tome čudesa bi bila Božja potvrda nečije svetosti.

Nas osobito zanima koju ulogu imaju čudesni znaci u procesu proglašenja nekoga blaženim i svetim. Prvo i doista veliko čudo kod kandidata za čast blaženika i svetaca u crkvi jest njihov kreposni život koji redovito ne zovemo čudom, nego herojskim kreposnim životom. A to jest čudo u punom i pravom smislu riječi – čudo vlastite ‘metanoje’, obraćenja i preobrazbe kao preduvjeta da čovjekom ovlada Bog te da taj čovjek postane riječju i životom glasnikom Božjega kraljevstva. Zoran primjer za ovo jest sv. Franjo Asiški.

Kad je riječ o proglašenju nekoga blaženim i svetim, Crkva je veoma oprezna i stroga. Za Crkvu nije dostatno da je netko svoj život doveo do herojskoga življenja kreposti i da mu se ne može ništa predbaciti u njegovu odnosu prema Bogu i bližnjemu. Naše priznanje da je netko „Čovjek Božji“ i „Živi svetac koji hoda zemljom“ (fama sanctitatis), za Crkvu je važno, ali to ne znači da će Crkva to prihvatiti i potvrditi. Bilo je u povijesti Crkve mnogo primjera „pokornika“, „molitelja“, „pustinjaka“, koji su svojim životom fascinirali ljude i uvjerali u svoju „svetost“. Kod nekih je to

Sv. Franjo Asiški: zoran primjer čuda obraćenja

bilo prividno i kratkoga daha, a neki su odlutali u kriva i bolesna stanja svetosti te time više štetili Crkvi negoli joj koristili.

Nažalost, ni naše doba nije pošteđeno koje-kakvih karizmatika i upitnih svetačkih ponuda. Stoga je opravdana strogost i oprez Crkve kod prihvaćanja kandidata za aureolu blaženika u sveca. Nakon što je u zahtjevnom i strogom procesu, koji zna po-

trajati godinama, ispitala i potvrdila da je neki kandidat za blaženika i sveca izgradio svoj duhovni i praktični život (vjernika, svećenika, biskupa, č. sestre...) do herojskih visina, Crkva se tu ne zaustavlja. Ona želi imati dodatnu, još veću sigurnost. Kad se doista uvjeri da je netko krepostan do savršenstva i s pravom ga zovemo „Čovjekom Božjim“, onda želi za to i od neba, od Boga dobiti potvrdu. **Bog tu potvrdu, da mu netko stvarno pripada i služi, iskazuje čudes-**

Sabrana svjedočanstva o životu, krepostima i glasu svetosti Sluge Božjega u službenom izdanju Svetog Zbora za proglašenje svetih

Zlatko Šulentić: *Isus ozdravlja gubavce. Isusova čudesa bili su snažni i jasni znakovi da je Božje kraljevstvo već stiglo na zemlju.*

nim znacima, znacima svoje ljubavi koju preko zagovora svog ugodnika daruje onomu koji traži i treba Božju izvanrednu ljubav i pomoć. Ukratko, Bog čudesima potvrđuje nečiju svetost. I kad Crkva ima tu potvrdu, onda su vrata da nekog i službeno proglasi blaženim i svetim širom otvorena.

Sve navedeno vrijedi i za proces proglašenja blaženim i svetim Sl. Božjega našeg fra Ante Antića. Za sada je uspješno završen prvi i iznimno važan dio procesa „Kauze o kreposnom životu.“ Rim je to potvrdio i sretni smo i radostni zbog toga. No drugi dio ovoga procesa tj. „Kauze o čudu“, jednako težak i važan još nije završen. I teško je reći kada će biti završen. Predmet „Kauze o čudu“ koji je obradila liječnička i teološka komisija pri biskupijskom procesu u Zagrebu uredno je poslan u Rim. Rimska ga je komisija primila i provela razmatranje s prosudbom da nedostaju evidentni elementi nadnaravnosti.

Kad smo već kod rimske komisije, (riječ je o liječničkoj komisiji), treba znati da nju čini šezdesetak liječnika raznih specijalizacija. Mnogi među njima nisu katolici. Neki su pripadnici drugih vjera (židovi, muslimani, pa i bezvjerjci...) Važno je da su vrhunski stručnjaci. I dobro je da je tako, kako bi se izbjegao prigovor pristranosti.

Iz ove skupine za jednu komisiju izaberu se dvojica liječnika (kad je riječ o čudu ozdravljenja). Oni, neovisni jedan o drugome, proučavaju predmet i donose svoje sudove. Ako su sudovi negativni, predmet se ne prihvaća. Njih ne zanima je li se netko molitvom utekao nekom kandidatu za proglašenje blaženim i svetim, (iako dobro znaju da je riječ o tome), je li tražio njegov zagovor, koliko se i kako molio, kolika je bila vjera molitelja, nego može li se nečije izlječenje objasniti medicinski i prirodno, tj. kao rezultat liječenja lijekovima, raznim terapijama, operacijama, bolničkim tretmanima i sl. Njih zanima poznaje li medicina takva izlječenja i mogu li se takva izlječenja dogoditi prirodnim putem bez obzira na to je li taj put nekad iznenađujuće kratak ili mučno dug. Ako se neki predmet može medicinskim i prirodnim putem objasniti kao nešto što se u medicini događa, možda rijetko - ali događa se, tu očito nije riječ o čudu. Oni ne govore 'ovo nije čudo' i

‘ovo jest čudo’, nego ‘ovo se može medicinski i prirodno objasniti’ ili ‘ovo medicina ne poznaje’ i ‘ne može se objasniti’. Oni predmeti koji nemaju objašnjena ni medicinskog niti prirodnog, prosljeđuju se teološkoj komisiji pri Kongregaciji za proglašenje blaženih i svetih, koja potom izvodi zaključak: „Ovdje je zasigurno Bog bio na djelu i riječ je o čudu.“ Nakon što papa dobije preporuku da se netko, s takvim rezultatom ‘Kauze o čudu’, proglaši blaženim i svetim te nakon njegova potpisa, trenutak toga sretnoga događaja nije daleko.

Drugi dio postupka proglašenja blaženim našega fra Ante nastavlja se dalje prema instrukcijama generalnoga postulatora Franjevačkoga reda fra Giovani-guseppea Califana. On nam je predložio da izaberemo više pretpostavljenih čudesnih uslišanja po zagovoru Sl. Božjeg i pošaljemo njemu na uvid. Nakon njegova uvida predložit će nam što bi bilo najbolje uzeti za novu Kauzu. Dakle, predstoji nam ozbiljan i naporan rad do željena cilja – proglašenja blaženim našeg dobrog oca fra Ante Antića. Predstoji nam i žarka molitva da Bog novim, očitim čudesnim znacima potvrdi da je on njegov miljenik i da nam ga želi dati za uzor nasljedovanja. Bit ćemo strpljivi i veoma obzirni u izjavama, u procjenjivanju Božjih znakova kojima nas Dobri Nebeski otac bude obdarivao preko svoga sluga. Ništa ne koristi da naše želje pretvorimo u zastavice. Mahanje njima ništa neće ubrzati, može samo zbuniti.

Najbolje je našu ljubav prema Sl. Božjem fra Anti Antiću pretvoriti u iskreno nastojanje nasljedovanja. Tako ćemo zasigurno najbolje pokrenuti Božju pomoć da proslavi svoga slugu i ubrzati vlastito posvećenje.

E. VP.

Čuda se događaju

„Gdje se ne dogodi nikakvo čudo, ondje se ne vidi usrećen čovjek.“ Friedrich Schiller izrekao je tu istinu koja iznenađuje samo na prvi pogled. On je u svojoj pjesmi „Sreća“ prikazao kako se sreće ne možemo domoći vlastitom zaslugom. Sreća je zapravo uvijek dar, ona je uvijek čudo.

Čudo se ne može načiniti.

Čuda se događaju.

Čuda nas iznenađuju.

I čuda uvijek dolaze s neba.

Ona odozgor padaju na nas. Mi možemo samo držati raširene ruke kako ne bi palo mimo nas. Naš je zadatak da uhvatimo čudo sreće što nam ga Bog dobaci.

Anselm Grün

Vitraj u Župnoj crkvi Svih Svetih u Zmijavcima: fra Ante Antić blagoslivlje mladića

Sluga Božji fra Ante Antić

Blagoslovljen i blagoslov drugima

„Blagoslovit ću te, i sam ćeš postati blagoslovom.“ (Post 12,1-3) Ove riječi upravo je Bog Abrahamu kad ga je pozvao na put iz Harana „iz zavijčaja i doma očinskog“ u nepoznati Kanaan. Abraham iskaza Bogu vjernost, prihvati put u nepoznato, a i Bog ostade vjeran svojoj riječi te mu iskaza blago-

slov obdarujući ga mnogim zemaljskim dobrima. Učini ga i blagoslovom baštincima i ispovjednicima njegove vjere u jedinoga, pravog i vjernog Boga sve do dana današnjega.

Sluga Božji dobri fra Ante Antić blagoslovljen i blagoslov drugima

Iskustva kako Bog na razne načine blagoslivlja ljude te kako oni postaju njegovim blagoslovom mnogima, imamo tijekom cijele Povijesti spasenja i povijesti Crkve. Na poseban način ta nam blagoslovna i blagoslivljajuća iskustva pokazuju sveti ljudi. Sluga Božji, naš dobri fra Ante Antić, zacijelo pripada onim izabranicima Božjim u čijim životima vidimo da su bili od Boga blagoslovljeni i poslani da tu blagoslovljenost dijele drugima. On je bio pravi blagoslov Božji

u vrijeme kad je živio i za ljude koje je susretao. Za njega se s pravom može reći: znao je blagoslivljati. Ljudi koji su tražili njegov blagoslov i primili ga, osjećali su se blagoslovljenima, osjećali su se dodirnutima ljubećom rukom Božjom.

No, prije negoli je on postao blagoslovom drugima, nad njim se zaustavila Božja blagoslovna ruka i on biva od Boga blagoslovljen. To znači da je neprestano, od početka svoga života pa do smrti, bio ozračen Božjom ljubavlju. Već u majčinoj utrobi Bog ga izabra za svoj blagoslovni znak, spasivši na čudesan način od sigurne smrti u morskoj oluji njega i njegove roditelje. A roditelji ga kao svoj zahvalni i blagoslovni znak darovaše Bogu, omogućivši mu da postane franjevcem-svećenikom. Roditeljskim blagoslovom ispratili su ga na njegov franjevački i svećenički blagoslovni put.

Cijeli Antićev život stoji u znaku blagoslova. On najprije blagoslivlja Boga: „**U svojoj dobroti On se ipak služi nama, da se time proslavi i nas posveti. U svemu nek je hvaljen i blagoslovljen.**“ AP I/17,23 (AP je skraćenica za Antićeva pisma. O.u) Taj blagoslov ima zahvalni karakter. To je iskazivanje zahvalne ljubavi Bogu za njegovu ljubav, za dar života, za milost redovničkog i svećeničkog poziva i za sve što od Boga prima i što on jest.

S jednakim žarom blagoslivlja one koje mu Bog šalje da ih preko njega, On - Nebeski Otac, dotakne svojom božanskom ljubavlju. I ljudi mu dolaze. Traže njegovu blagoslovnu molitvu. Pod bla-

Ispovjedaonica u sobi fra Ante Antića. Da je Sluga Božji fra Ante Antić od Boga blagoslovljen i dan na blagoslov drugima, ljudi su to ponajviše osjetili u sakramentu sv. Ispovijedi.

goslovni znak križa, učinjen rukom Sluge Božjega, stavljaju sebe, svoje najbliže, stavljajući ih time u ozračje Božje ljubavi. Mnogi stvarno doživljavaju tu ozračnost Božjom ljubavlju preko fra Ante - Božjeg čovjeka i potvrđuju je svojim svjedočanstvima ostavljenima u brojnim pismima i spomen-knjigama. I danas je traže u pouzdanim molitvama na njegovu grobu u kripti crkve Majke Božje Lurdske u Zagrebu.

Milosrdni Nebeski Otac učinio je svoga slugu posebnim znakom svoga blagoslova u strpljivim razgovorima punim razumijevanja, prihvaćanja i suosjećanja. Njegova riječ tješila je, liječila, hrabrila, podizala i ispunjala novom snagom za život i novom ljubavlju prema Bogu i bližnjem. A zar to nije pravi blagoslov?

Da je Sluga Božji fra Ante Antić od Boga blagoslovljen i dan na blagoslov drugima, ljudi su to ponajviše osjetili u sakramentu sv. Ispovijedi. U njemu su susretali blagog milosrdnog oca - ne čovjeka, nego Nebeskog Oca - koji radosno širi ruke da u zagrljaj primi svoje djece koje mu se vraća. I upravo se taj susret događao po fra Antinoj blagoj toploj riječi, dobrohotnom pogledu koji prihvaća i ne osuđuje, vidovitom otkrivanju krivih puteva i upućivanja na prave pute. I ljudi ustaju s ispovjedne klupe blagoslovljeni milosrdem Božjim, ozračeni Božjom ljubavlju, ispunjeni mirom, pouzdanjem i obdareni snagom za novi početak.

Često i sam traži blagoslov drugih: „U duhu dužnog poštovanja i poniznosti prosim Vaš sveti blagoslov...“ (Pismo mons. Franji Kuhariću AP I/46.1) Brojna svoja pisma počinje ili završava blagoslovnim zazivima na onoga komu šalje pismo: „Mir i nebeski blagoslov koji je Božanski Spasitelj ostavio Apostolima na dan slavnog Uzašašća, neka i na Te siđe i bude vazda s Tobom!“ (API/17,23) „Sunce je Vaše Isus, Put je On Vaš, Život je Vaš. Uzđajte se, bit će dobro i On će bla- ▶

Mnogi Antićevi štovatelji nakon molitve na njegovu grobu osjete se po njegovu zagovoru od Boga blagoslovljenima

Državni tajnik kardinal T. Bertone blagoslivlja prostorije Hrvatskog katoličkog sveučilišta u Zagrebu, 19. rujna 2008.

goslivljati Vaše trude, nastojanja i Vaše riječi.“ (AP I/34,5) „S Njim i Nebeskom Majkom i sv. Josipom i sv. ocem Franjom blagoslivljem Te.“ (AP I/17, 62)

Za koga vrijedi Božja riječ: Blagoslovit ću te i bit ćeš blagoslovljen?

Modernom čovjeku bogatih zapadnih zemalja, koji baštini kršćansku tradiciju, riječi *blagoslov* i *blagoslivljati* zvuče sve staromodnijima. Nasuprot tomu, hrvatski vjernički puk blagoslovu daje još uvijek veliku važnost.

Zaustavimo se kratko kod riječi *blagosloviti* i *biti blagoslovljen*. Što to znači?

Što znači blagosloviti?

Blagosloviti (općenito) znači: nekoga povjeriti jednoj velikoj skrovitoj moći, koja također skrovito, ali snažno može djelovati u životu onoga koga povjeravamo toj moći te je čovjek osnažen tom moći može i sam dijeliti... Kad je riječ o blagoslovu koji mi u Crkvi prakticiramo, onda umjesto riječi „moć“ dolaze riječi Bog ili Ljubav.

A što znači biti blagoslovljen?

Riječ blagoslovljen nalazimo 55 puta u Novome zavjetu. I nikada se ta riječ ne odnosi na materijalno blagostanje. Uvijek opisuje dva različita stanja:

- stanje u kojem nas Bog bezuvjetno prihvaća i priznaje;
- odnosi se na radost i mir našeg nutarnjeg bića koji su rezultat takva Božjega prihvaćanja.

U svim religijama svijeta prisutan je blagoslov. On jednostavno pripada u prastare vjerske i kultne ljudske geste. Osobito važno mjesto zauzima u povijesti izraelskoga naroda.

Već u izvještaju stvaranja čitamo: „I Bog blagoslovi čovjeka i ženu, i reče im: Plodite se i množite i napunite zemlju i sebi je podložite“ (Post. 1,28). Nakon grješnoga pada prvih ljudi i nakon potopa Bog obnavlja svoj blagoslov, a preko Abrahama daje ga dalje svojem izabranom narodu.

„Blagoslovljen plod utrobe tvoje“ - tako pozdravlja Elizabeta majku Gospodinovu. A njezin „blagoslovljen plod“ dolazi u svijet i svim ljudima nudi svoj blagoslov. Evanđelja nam to svjedoče:

- Isus je na svome putu blagoslivljao i činio dobro.

- Djecu je grlio i blagoslivljao, na bolne je polagao ruke.

- Na oproštajnoj večeri uzimlje kruh u svoje ruke, upravlja pogled prema nebu, blagoslivlja kruh, lomi ga i daje svojim učenicima.

Zlatko Šulentić, Emaus - U Emausu učenici prepoznaju Isusa po blagoslovu i lomljenju kruha

- U Emausu prepoznaju ga učenici po blagoslovu i lomljenju kruha.

- I kad napušta zemlju, Isus blagoslivlja.

Crkva je dobila zadaću da dalje prenosi njegov blagoslov. Kada Crkva blagoslivlja, onda ona djeluje po nalogu i u duhu Isusa Krista. Ona zahvaljuje Bogu i zazivlje Njegov blagoslov na ljude i na sve što im je za život potrebno. Blagoslov Crkve jest živi znak Božje ljubavi prema čovjeku i svijetu.

Ondje gdje čovjek uoči da ljudsko djelovanje ima svoje granice koje se ne mogu prijeći, a da ne bi samog sebe ugrozio, on spoznaje i osjeća koliko je potreban blagoslov – tj. Božja pomoć, naklonost i ljubav.

Molitva za Božji blagoslov jest čin poniznosti, kojim čovjek priznaje svoju ovisnost, svoju potrebu za blagoslovom te da jedini Bog posjeduje moć. Prema biblijskom shvaćanju blagoslov na poseban način izražava životno zajedništvo između Boga i čovjeka.

Blagoslov je priznanje da naš život i naša budućnost ne leže samo u našim rukama.

- Onaj koji blagoslivlja i onaj koji prima blagoslov priznaju da nisu sami kovači svoje sreće i da se vlastitom snagom ne mogu usrećiti.

- Tko dijeli i prima blagoslov, ispovijeda svoju vjeru u Boga koji nosi i određuje našu budućnost.

- Tko blagoslivlja, vjeruje da se Bog za njega brine i da čuje njegovu molitvu.

- Tko blagoslivlja, sebe i druge stavlja u zaštitu Svevišnjega znajući da nikada nije sam.

Na pogrebu jednoga svećenika govornik za njega istakne ovo: „On je znao blagoslivljati!“ Riječ koja se ne čuje baš često, pa ni u kršćanskim sredinama, ali svejedno, lijepa riječ, koja govori više od nabranja mnogih dijela.

Ponovno ističem: Sluga Božji naš dobri fra Ante Antić znao je blagoslivljati i blagoslivljao je. Mnogi su preko njega bili blagoslovljeni, osjetili što je to blagoslov - biti zahvaćen Božjom ljubavlju. Mnogi su od njega naučili blagoslivljati i postali su blagoslovom svojim bližnjima u presudnim trenucima njihova života.

Blagoslivljajmo i mi te tako zazivajmo na ovu zemlju kišu Božje ljubavi koja jedina može spriječiti da se ona ne pretvori u suhu i usahlu pustinju.

Neka nam zagovor Sl. Božjega pomogne da i sami postanemo blagoslovom i da se i za nas na kraju našega života uzmogne reći: *Ovaj čovjek znao je blagoslivljati.*

„Svaka njegova riječ bila je blaga – puna blagoslova“

O fra Anti Antiću kao blagoslovljenom svećeniku-redovniku koji je znao blagoslivljati imamo svjedočanstvo iz prve ruke. To je pismo živućeg svjedoka, gospodina Slavka Lemca iz Šibenika, koje ovdje u cijelosti donosimo.

Poštovani oče fra Ante!

Možda sam i prije, a ne tak sada, trebao napisati ponešto o svojim doživljajima, živeti u blizini blagopokojnoga sluge Božjeg o. fra Ante Antića.

Školske godine 1963./64. došao sam u predsjedništvo u naš samostan Majke Božje Lurdske u Zagreb. Učeci gradivo osmog razreda, ministrirajući i vršeci službu vratara, uz dvojicu kolega, Martina i Vinka, imao sam i posebnu dužnost - biti pri ruci ocu fra Anti.

Kao petnaestogodišnji dječak sa sela, u godinama kad je moć zapažanja velika, a spoznaja o duhovnim osobama nepoznata, duboko me se dojmio lik jednostavnog, blagog i nasvasve dobrog čovjeka oca fra Ante Antića.

Evo kako sam opažao i doživljavao tad, a kako zaključujem danas kao zreo čovjek. Kad sam ušao u njegovu sobu 20. kolovoza 1963. godine, najprije me blagoslovio, kao i svakoga tko bi došao k njemu. Potom me upitao iz koje godine, najprije me blagoslovio, kao i svakoga Na to sam kazao da sam ja čuo da on zna kakav je tko, na što se on nasmijao kao da je htio reći: „To ja ne mogu“ (naravno da je kao duhovnik mogao zadirati u nutrinu osoba, osobito mladih, jer je bio odgojitelj). To je bio moj prvi susret s ocem Antićem.

Gotovo svakog dana sam mu bio ministrant. U puno navrata dolazio sam u njegovu sobu na poziv njegova zvonca. Najčešće je sjedio u krevetu moleći, čitajući ili pišući pisma. Zbog lošijeg zdravlja trebalo mu je dodavati knjigu, pismo i sl., propuštati do njega osobe

Blagoslov

Poznati mislilac p. Henri Nouwen napustio je mjesto na sveučilištu i odlučio živjeti u zajednici koja se zvala Arka. Njemu je jednom pristupila hendikepirana djevojčica i rekla: „Henri, možeš li me blagosloviti?“

Otac Nouwen na molbu je odgovorio nesvjesno načinivši palcem križić na njezinu čelu.

Umjesto da mu bude zahvalna, djevojčica se uznemireno usprotivila: „Ne, taj blagoslov ne djeluje, hoću onaj pravi!“

Pater Nouwen prisjetio se da je odgovorio na uobičajen i formalistički način te reče: „Ah, oprosti. Dat ću ti pravi blagoslov kad budemo svi zajedno na molitvi!“

Nakon molitve, kad je tridesetak ljudi sjedilo ukруг na podu, pater Nouwen reče: „Janet me zamolila za poseban blagoslov jer ga sada najviše treba.“ Djevojčica je ustala i prišla svećeniku koji je bio odjeven u dugu bijelu haljinu sa širokim rukavima. Iznenađeno ga je zagrlila i spustila glavu na njegove grudi. Pater Nouwen ju je na isti način pokrio svojim širokim rukavima. Tako su ostali neko vrijeme, a zatim pater Nouwen reče: „Ja-

net, želim da uvijek imaš na umu kako si ti ljubljeno Božje dijete. Ti si dragocjena u Božjim očima. Tvoj blagi osmijeh, tvoja ljubaznost prema drugima u zajednici i mnoge druge lijepe stvari koje činiš, svi nam očituju kako si ti divno stvorenje. Znam da si ovih dana malo potištena i da je nešto više tuge ušlo u tvoje srce, ali ja te želim podsjetiti da si divna osoba, da te Bog jako ljubi, a vole te i svi koji su ovdje s tobom.“

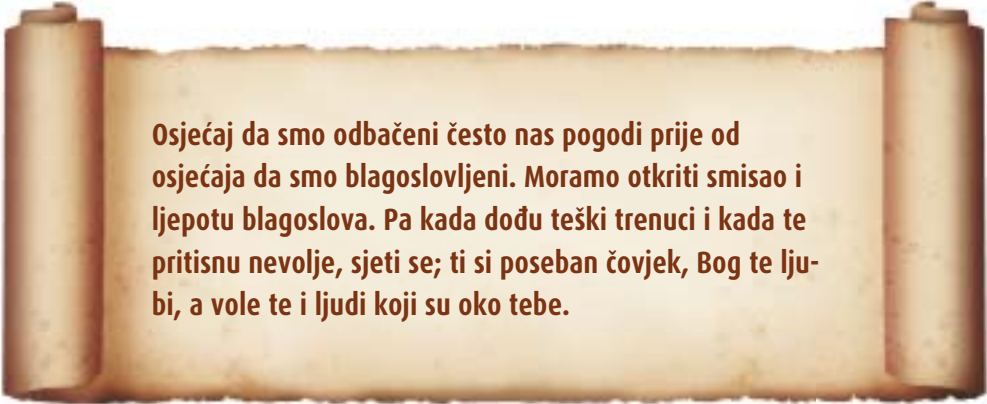
Janet podigne glavu i pogleda ga; njezin široki osmijeh pokazao je da je uistinu primila i osjetila blagoslov.

Kad se Janet vratila na svoje mjesto, svi drugi hendikepirani željeli su primiti blagoslov. Jedan od asistenata, 24-godišnji mladić, također je digao ruku i rekao: „A ja?“

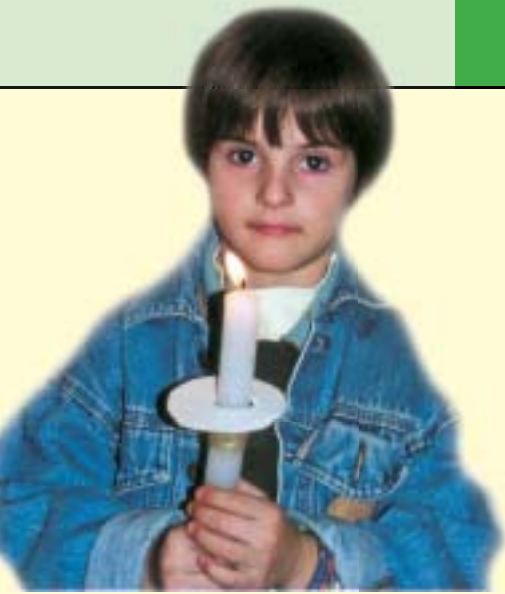
„Naravno“, rekao je Nouwen. „Dođi.“

Zagrlio je i njega, rekavši mu: „Johane, tako je lijepo što si tu. Ti si ljubljeno Božje dijete. Tvoja prisutnost sve nas jako raduje. Kad upadneš u nevolje i kad ti se život učini teškim, uvijek se sjeti kako te Bog ljubi bezgraničnom ljubavlju.“

Mladić ga je pogledao očima punim suza i rekao: „Hvala, velika Vam hvala.“

Osjećaj da smo odbačeni često nas pogodi prije od osjećaja da smo blagoslovljeni. Moramo otkriti smisao i ljepotu blagoslova. Pa kada dođu teški trenuci i kada te pritisnu nevolje, sjeti se; ti si poseban čovjek, Bog te ljubi, a vole te i ljudi koji su oko tebe.

Svijeća

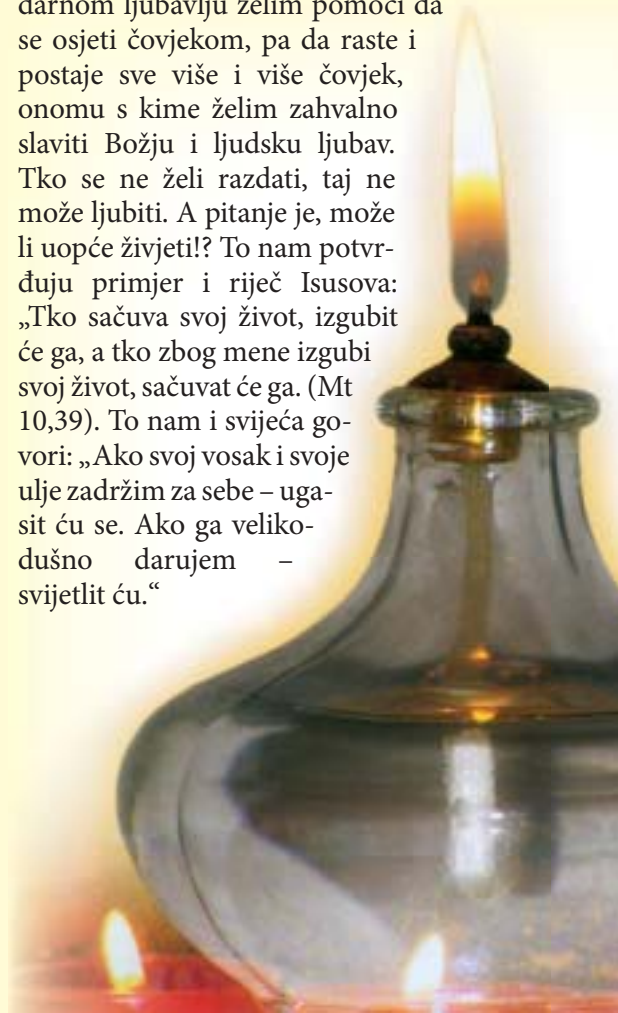
Naš vjernički i pobožni narod kao izraz svoje vjere i ljubavi pali i nosi svijeće u ophodima, na blagdane: Prikazanja Gospodinova (Svijećnicu), Gospe Lurd-ske... Pali ih ispred Kristova križa, lurd-ske špilje, oltara, slika i kipova svetaca. Pritom svijeća dobiva značenje žrtve koja se prinosi. Najdublje značenje svjetla svijeće jest u tome što to svjetlo svijetli uslijed njezina izgaranja. Svijeća se izga-ranjem, trošenjem, zapravo sebedarjem daruje kao svjetlo, toplina i radost dru-gomu. Živjeti i ljubiti moguće je samo darivanjem sebe onomu komu sebe-darnom ljubavlju želim pomoći da se osjeti čovjekom, pa da raste i postaje sve više i više čovjek, onomu s kime želim zahvalno slaviti Božju i ljudsku ljubav. Tko se ne želi razdati, taj ne može ljubiti. A pitanje je, može li uopće živjeti!? To nam potvr-đuju primjer i riječ Isusova: „Tko sačuva svoj život, izgubit će ga, a tko zbog mene izgubi svoj život, sačuvat će ga. (Mt 10,39). To nam i svijeća go-vori: „Ako svoj vosak i svoje ulje zadržim za sebe – uga-sit ću se. Ako ga veliko-dušno darujem – svijetlit ću.“

Usprkos tisućama umjetnih svjeti-ljki, raznih vrsta i veličina, blještavilu njihova svjetla kojim i noć pretvaraju u dan, svijeća voštanica, uljanica i njezin mali, topli plamičak nisu izgubili ništa na svojoj znakovitosti i ljepoti.

Nijedan važan događaj u životu čo-vjeka ne može se obilježiti, a da u to ne uključimo i govor upaljene svijeće. Bilo da želimo s nekim podijeliti radost i lju-bav, bilo tugu, svojim malim, toplim pla-mičkom, svijeća nam priskače u pomoć. S njome slavimo, radujemo se i tuguje-mo od početka života, pa sve do smrti.

Svijeća igra važnu ulogu i u našem vjerničkom životu – u crkvenim slavlji-ma i obredima. U slavlju svjetla u Uskr-snoj noći, u obredu krštenja, u rukama prvopričesnika... podsjeća na Krista - Svjetlo svijeta te na to da smo i mi kršćani pozvani biti svjetlo i svjetiljka svojim bližnjima.

Svijeća upaljena na grobovima naših dragih preminulih označava blizinu živih i mrtvih, označava toplinu i radost te blizine. Upaljena svijeća na grobu izraz je nijemog razgovora između po-kojnika i onoga tko ga se spominje, tko ga ne prestaje ljubiti. Svijeća povezuje srca i riječi bivaju suvišne.

Molitva kod paljenja svijeće

*Gospodine, ova svijeća koju sada
palim, neka bude svjetlo kojim ti obasjavaš
mene u mojim teškoćama i odlukama.*

*Neka bude vatra kojom ti u meni spaljuješ svaku
oholost, sebičnost, sve nepravdnosti i kojom
griješ moje srce i učiš me ljubiti.*

*Gospodine, ne mogu dugo
boraviti u tvojoj Crkvi.
Ali ovim svjetlom želim
da dio mene, koji ti
želim darovati, ostane ovdje.
Pomozi mi danas moju molitvu
nastaviti u mom radu. Amen!*

*Tako neka svijetli
vaša svjetlost pred
ljudima, da vide vaša
dobra djela i slave
Oca vašega koji je na
nebesima.*
Mt 5,16

Svjetlo – znak nade

*Upaliti svjetlo za ljude,
koji su nam blizu,
koji su nam važni
i leže nam na srcu.*

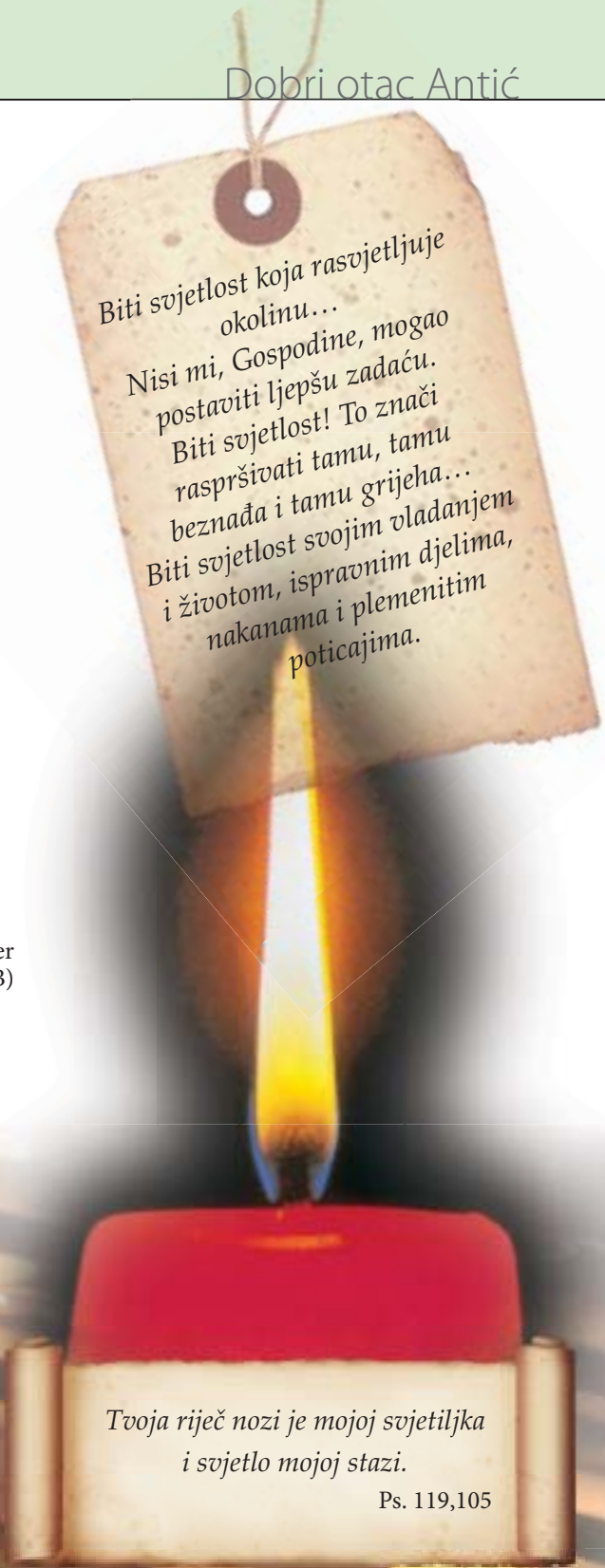
*Upaliti svjetlo za ljude
koje smo izgubili,
koji su nam dragocjena sjećanja,
koje smo na sigurno povjerali Bogu.*

*Upaliti svjetlo za ljude
koji su protiv nas,
strani su nam i udaljili su se od nas,
a kojima bismo rado pristupili.*

*Upaliti svjetlo za nas same
protiv sjena u našoj duši,
protiv tamnih misli
za našu radost.*

Upaliti svjetlo – znak nade.

Traute Meyer
(Prijevod s njemačkog jezika: AB)

*Biti svjetlost koja rasvjetljuje
okolinu...
Nisi mi, Gospodine, mogao
postaviti ljepšu zadaću.
Biti svjetlost! To znači
raspršivati tamu, tamu
beznađa i tamu grijeha...
Biti svjetlost svojim vladanjem
i životom, ispravnim djelima,
nakanama i plemenitim
poticajima.*

*Tvoja riječ nozi je mojoj sojetiljka
i svjetlo mojoj stazi.*

Ps. 119,105

„Antićev put“

Zaton Šibenski mjesto je djetinjstva našega dobrog fra Ante Antića. Smješten na kraju prelijepog istoimenog zaljeva, tek nekoliko kilometara udaljenog od Šibenika. Zaštićen s tri strane brežuljcima, sazdan je od starih, kamenih, ribarskih i težačkih kuća među koje su se skladno uklopile nove. Tako udružene, privlačne kućice u svoj mir pozivaju svjetske putnike željne predaha, samotnih trenutaka, pravog odmora i povratka sebi da ondje uživaju u ljepoti, što ju je rasipno posvuda oko Zatona prosuo Tvorac svega svijeta. Zaton je biser ne samo Šiben-

ske rivijere, nego i cijele hrvatske obale koji vrijedi doživjeti. Oni koji ga vide, poželjet će se ponovno vratiti.

Sve ljepote Zatona i okolice ne mogu se vidjeti samo sa zatonske rive ili iz automobila i brodice. Potrebno je popeti se iznad Zatona da bi se vidjelo više i dalje. To su uvidjeli vrijedni i vidoviti Zatonjani predvođeni predsjednikom mjesnog odbora gospodinom Borisom Dukićem. I odlučio napraviti put do navrh brijega „Rasovač“, koji se - pravocrtno gledano od zatonske crkve - možda kilometar jugoistočno od Zatona, izdiže

nekih 150 metara iznad mora. Što odlučite to i učinite. Ovu pravu ideju podržao gospodin Držislav Kulaš vlasnik firme za iskope. U proljeće protekla godine velikodušno, besplatno stavi svoje bagere na raspolaganje, a njegovi vrijedni bageristi prokrčiše i poravnaše put sve do zaravni podno samog vrha. Preostali dio radova u dragovoljnim akcijama odradit će sami mještani. I tako već sada Zatonjani i njihovi gosti imaju novi lijepi put kojim se ugodnom šetnjom od četrdesetak minuta može doći do vrha brijega i prelijepa vidikovca s kojega pogledi na sve strane svijeta ne ostavljaju nikoga ravnodušnim i šapuće: „Doći ćeš ovamo ponovno!“

Ovako izgleda „Antićev put“ blizu samog vrha Rasovča

Ponuditi domaćim ljudima i gostima ovaj put kao: šetnicu, sportsko-rekreativnu, izletničku i turističku stazu, a i za školsku djecu zbog raznovrsnog mediteranskoga raslinja kao botaničku stazu, bila je pametna zamisao pokretača ovoga projekta. Svu tu raskoš nudi ovaj put. Zacijelo će biti tako prihvaćen i iskorišten.

Ali brižni Zatonci, koje s pravom nazvah vidovitima, tj. s jasnom vizijom budućnosti, htjeli su više. U svojoj praktičnosti razmišljali su: „Sluga Božji fra Ante Antić, kandidat za novoga hrvatskog blaženika, dijete je našega Zatonu. Ponosimo se njime. I ako ga, daj Bože, uzdignu kao blaženika na čast oltara, pronijet će slavu našega mjesta. Zaton će tako prerasti svoju val. Nismo zavidni što je naš fra Ante rođen u Šepurinama na otoku Prviću. To i nas veseli! Zato povežimo ova dva Antićeva mjesta najkraćom i najbržom vezom – pogledom.“ To

se i dogodilo. S brijega gdje završava novoizgrađen put vidi se fra Antino rodno mjesto Šepurine. Malim okretom glave već smo u Zatonu - mjestu gdje je mali Ante uza svoje brižne, siromašne, ali Bogu i svojoj obitelji odane roditelje, prohodao, nastavio činiti prve kršćanske korake ljubavi prema Bogu i bližnjemu, završio pučku školu i odlučio se za redovnički, franjevački i svećenički put.

Stoga se ovaj put može zvati i „Put fra Ante Antića“. Može mu se dati i religiozni smisao, da postane putom procesija za neke velike fešte, godove, važne obljetnice, za pobožnosti i postaje Križnoga puta. Može to biti Zatonski put prema zatonskome brdu Tabor, gdje se najuzvišenijom molitvom - euharistijskim slavljem - u raznim prigodama, u prelijepom ambijentu mogu povezati Nebo i Zemlja.

Kakav će smisao dobiti ovaj put i kako će ga mještani i korisnici zvati, to će odrediti oni sami. Ma kako se zvao, vrijedni Zatonci i njihovi gosti dobili su nešto uistinu lijepo i privlačno, dobili su put koji im otvara daleke vidike – put na kojem im se može stvarno pozavidjeti.

Znakovitost puta

Izgradnja ovoga višeznačnog i korisnog puta u fra Antinu Zatonu poslužila nam je kao svojevrsni poticaj za razmišljanje o znakovitosti puta.

- „Gospodine“ – reče mu Toma – „ne znamo kamo ideš. Kako bismo mogli poznavati Put?“

- „Ja sam put, istina i život“ – reče mu Isus.

Iv 14.5-6

Pogled s brda Rasovač na Zaton – mjesto Antićeva djetinjstva

Cijeli je Isusov život bio u znaku puta. Isus propovijeda ljudima na putu. Susreće ih dok hoda. Često je sa svojim učenicima na putu po Galileji i Judeji. Pozivlje svoje učenike da prihvate njegov put. Križnim putem stigao je do uskrсне pobjede. Na temelju samo ovih podataka iz Isusova života sasvim je razumljivo zašto je znakovitost puta tako snažno prisutna u Crkvi.

Jedno od bogoslužnih mjesta nije zapravo „mjesto“, nego put od mjesta do mjesta – kretanje, hodnja, ophodnja. I mnoga mjesta na kojima su crkve izgrađene žele nam upravo to reći. Tako imamo crkve izgrađene na uzdignućima ili uzvisinama do kojih vode pristupni putovi, stepenice, predvorja i sl. Time se želi podsjetiti vjernike da smo na putu k Bogu.

Naša bogoslužna slavlja su u znaku puta, pa makar on iznosio samo nekoliko koraka, kao npr. dolazak iz sakristije do oltara. Na svetkovinama imamo svečan ulazak u crkvu, svečan ophod, pa svećenikov put od sjedala do oltara, ophod s evanđelistarom, svečani ophod kađenja oltara na velike blagdane i završni izlazak.

Vjernici tijekom bogoslužja pokazuju da su na putu: kada prinose darove, pristupaju pričesti, poklanjaju se križu na Veliki petak, pepeljaju na Čistu srijedu, osobito u pobožnosti Križnoga puta.

Tijekom godine cijela župna zajednica u nekoliko se navrata nađe na putu: na Cvjetnicu kad se sjećamo i ponavljamo Isusov svečani ulazak u Jeruzalem, na Tijelovo u procesiji i na Svijećnicu u ophodu s upaljenim svijećama. Najočitije se znakovitost puta pokazuje u hodočašćima. U prijašnja vremena, kada ni-

smo imali moderna brza prometala, na hodočasničke ciljeve putovalo se čak i mjesecima i godinama, npr. u Rim, Palestinu, Compostellu. A danas, kad na te ciljeve modernim brzim prometlima stižemo brže, zaboravljamo da se današnje „putovanje“ davno prije zvalo „hodaenje“ (hodočašće), jer je hodočasnik pješao kao bilo koji putnik.

Naši hodočasnički putovi, možemo ih nazvati i svetim putovima, podsjećaju nas na jedan veliki put: naš životni put k Bogu, konačnom cilju našega putovanja. I za nas kršćane s pravom se može reći da smo zajednica koja putuje Bogu ususret.

Na Božji poziv Abraham je krenuo na put (Post 12, 1-5). Od toga časa počela je velika pustolovina u kojoj je najvažnije prepoznati Božje pute i slijediti ih. U Isusu Kristu Bog nam se ne samo predstavio kao put, nego nam ga je dao kao siguran put k sebi i pokazao nam kako se tim putem hoda. Mnogi putnici ovim našim teškim zemaljskim putovima, nakon što su čuli Isusove riječi - „Ja sam put...“ - prihvatili su poruku i ona postade njihov put. One sretnike koji ustrajale na tome putu nazvali smo i proglasili sretnicima tj. svetima, jer su uspješno stigli na svoj cilj. Među tim sretnicima vidimo i Slugu Božjega fra Antu Antića. Da je Isusov put jedini pravi životni put, prepoznao je to veoma rano i naš dobri fra Ante Antić. Postojano je i svjedočanski hodio tim putem, mnogima pomogao da pronađu Kristov put, mnoge uspješno pratio na tome putu. A sada sretan u Bogu i s Bogom, svojim zagovorom pomaže da ne biramo stranputice, nego prave putove.

F. Ban

*„Hoga Tiš u
Gospodinu molim:
mirno, pouzdano, veselo
i predano nastavite
Tiš put, vaš rad,
vašu žrtvu...“*

(o. Ante Antić)

Na putu k tebi

*Iz sela i gradova
na putu smo k tebi.
Iz dolina i planina
na putu smo k tebi.
S ispaćenom braćom
na putu smo k tebi.
S nasmiješenom djecom
na putu smo k tebi.
Kao graditelji mira
na putu smo k tebi.
Kao glasnici pravde
na putu smo k tebi.*

*Kao svjedoci tvoje ljubavi
na putu smo k tebi.
Kao članovi tvoje Crkve
na putu smo k tebi.
Kada kruh dijelimo,
na putu smo k tebi.
Kad nemoćne pomažemo
Na putu smo k tebi.
Kad se na tvojoj gozbi gostimo
na putu smo k tebi.*

(Gottes Wort, 1982.)

Hvala ti,
Gospodine, što naš
život nije stranputica,
nego put kući!

Uskrs

*Krist je umro da bi čovjek vječno i blaženo živio.
Krist je uskrsnuo da bi čovjek trajno i slavno uskrsnuo.*

*„Kristova krv pretvara se u vječno proljeće.
Uskrs je slava proljeća – vječnoga proljeća, vječnoga života.“*

A. G. Matoš

*Proljeće nas neodoljivo
podsjeća na Uskrsnuće. Ljuta
zima koja prethodi mladom
proljeću nalik je na sumračje
Velikoga petka u kojem smrt
razara život.*

*Mlado pak proljeće, koje
pobjeđuje ljutu zimu, nalik je
na svitanje uskrsnoga jutra u
kojem Pobjednik smrti i tame
slavodobitno ustaje na novi
život.*

*Proljeće i Uskrsnuće
– dvostruka su himna u slavu
života, najljepša skladba u
slavu mladosti radosti, svjetla
i ljepote.*

*Dragi čitatelji lista „Sluga
Božji dobri otac Ante Antić“,
drugi štovatelji Sluge Božjega,
neka svjetlo uskrsnoga jutra
odagna svaku tamu iz Vaših
života te uzmognete hoditi u
svjetlu vjere, ufanja i ljubavi,
živeći život dostojan sinova i
kćeri Božjih.*

*Sretan i blagoslovljen Uskrs i
uskrsne blagdane 2012.,*

želi

Uredništvo lista

Učimo dobrotu od Dobrog

Katolička udruga „Veronikin rubac“ - Osijek

Sluga Božji dobri otac fra Ante Antić nije samo poticao na dobrotu, nego ju je i živio. I to veoma uspješno. Kad u ovom njegovu glasilu pišemo o njegovu kreposnom životu, o njegovoj dobroti, to ne činimo isključivo zbog toga da potičemo štovatelje i vjernike na molitvu kako bi ga Crkva proglasila blaženim i svetim, nego da ga svima koji traže uzore dobrote dademo kao poticaj i ohrabrenje. Antićev nas primjer i uspjeh raduje. Raduju nas uspjesi pojedinca koji dobrotu čine u Isusovo ime, u ime Crkve, koji žive i djeluju u našim župnim zajednicama. Mi ne želimo ostati samo kod divljenja dobroti i radovanja zbog dobrote drugih. Od njih želimo učiti. Zato u ovom broju Antićeva glasila predstavljamo „Katoličku udrugu Veronikin rubac“ iz Osijeka, kako ju je opisala njezina predsjednica Marija Šešo.

„Skupina kršćana ozbiljnije životne dobi odlučila je u gradu na Dravi (Osijeku) početi konkretnije živjeti svoje kršćanstvo. Jezgru naše nove udruge činili su članovi zajednice Franjevačkoga svjetovnog reda – mjesno bratstvo ‘Tvrdā. No kako je to bio malen broj ljudi, od-

„Ljubav Božja i ljubav
prema svakom bližnjem
neka uvijek ispunja
Tvoju dobru dušu i
oduševljava Te za djela
Bogu ugodna, a
bližnjemu korisna!“
Fra Ante Antić

mah smo pokazali svoju otvorenost prema svima koji u našem gradu žele činiti dobro. I to se pokazalo ispravnim.

Osnivačka skupština naše udruge koju smo nazvali „Veronikin rubac“ održana je u prosincu 2006. godine u franjevačkom samostanu. Za moto djelovanja udruge uzeli smo Isusove riječi: „Zaista, kažem vam, što god učiniste jednom od ove moje najmanje braće, meni učiniste!“ (Mt 15,40). Otac biskup je, u skladu s Crkvenim pravom, dao suglasnost na Statut naše udruge.

Otkud ime „Veronikin rubac“?

Ime asocira na VI. postaju križnoga puta, kad je hrabra žena Veronika Isusu

i od dobrih

Članovi udruge "Veronikin rubac" ispred katedrale posvećene Bl. Majci Tereziji (Kosovo)

rupcem obrisala krvavo i znojno lice. Tim činom nije mu uzela križ i tako mu uklonila boli, ali ih je zasigurno svojom ljubavlju ublažila. Upravo to hoćemo činiti i mi u našoj udruzi. Znamo da nije u našoj moći otkloniti ničiju bol, patnju, samoću, nemoć, neimaštinu, pa smo odlučili djelovati baš poput Veronike – ako nečiju nevolju ne možemo ukloniti, onda ćemo je pokušati ublažiti – sve u duhu kršćanske ljubavi i dobrovoljno. A da bismo u tome bili što uspješniji, morali smo se za to pripremati. Svi naši dobrovoljci (volonteri) prošli su posebnu edukaciju, pri čemu smo vodili računa da ih u njihovu plemenitom radu zaštitimo od emocionalnoga trošenja.

U našoj udruzi imamo brojne članove (82 člana) raznih poziva i struka. To su: socijalni radnici, medicinske sestre, ekonomisti, pravnici, prosvjetni radnici i drugi. No to su ponajprije ljudi

koji vole čovjeka, vide njegovu potrebu i žele mu pomoći.

Jedanput godišnje, oni članovi naše udruge koji to mogu, izdvoje se iz svoje sredine na duhovnu obnovu, kako bismo se što bolje pripremili za naš rad i u njemu bili uspješniji. Posebni uzori u našem radu su nam sv. Franjo Asiški i Majka Tereza.

Lokalne novine „Glas Slavonije“ u rubrici „Djelatnosti udruge“ svakodnevno oglašavaju naše aktivnosti pozivajući one kojima je potrebna naša pomoć da nam se jave. Svaki dan u prostorijama udruge od 10 do 12 sati dežura netko od naših članova koji prima pozive, evidentira ih i prosljeđuje odgovornima. U želji da što kvalitetnije procijenimo potrebe korisnika naše udruge, u prvi posjet odlazi viša medicinska sestra i socijalni radnik. Za područje Osijeka imamo tri takve ekipe. Nakon uviđaja pokušavamo po- ▶

moći korisniku tako da ostvari svoja prava kroz društvene institucije: iz područja zdravstva, socijalne skrbi i Crvenog križa. Posebice su nam na skrbi osobe koje zbog imovinskog ili zdravstvenog cenzusa nemaju pravo na pomoć države.

Svaki od naših volontera iznimno odgovorno skrbi za povjerenu osobu. Način skrbi je različit, ali je sigurno da bar jedanput posjetimo naše korisnike. Sada na skrbi imao 185 ljudi. Tijekom protekle godine evidentirali smo oko tri tisuće volonterskih sati. Sastajemo se jedanput mjesečno kako bismo izmijenili iskustva, raspravljali o problemima i pronašli prava rješenja. Iznimno dobro surađujemo s Centrom za socijalnu skrb, HZZO-om, Crvenim križem, Caritasom i sličnim institucijama u gradu. Mnogi donatori prepoznaju naš rad i podržavaju nas. Zapravo Bog je onaj koji se brine da uvijek dobijemo ili u naturi ili u novcu ono što je potrebno za plemenit rad naše udruge.

No najvažnije je što unutar naše udruge imamo zajedništvo i ljubav u činjenju dobra. Po tome postajemo bliži Bogu i jedni drugima.

Marija Šešo, predsjednica udruge

Naša starija, bolesna, nemoćna i osamljena braća i sestre najčešće su gladni, žedni naše tople ljudske riječi i blizine

Nazvati neko

Zanositi se, u životu činiti samo velike stvari, nije pametno. I male dobre stvari su važne. Treba upravo početi od njih. Da bismo mogli činiti velike dobre stvari, nekom nevoljniku stvarno olakšati njegovu nevolju, važan je naš pristup. Važno je kako ga gledamo, kako ga doživljavamo. Kao brata? Kao svoga bližnjega?

Kako je to činio Sluga Božji dobri otac fra Ante Antić, već smo to u više navrata isticali u ovom glasilu, i bit će još mnogo riječi o njegovoj dobroti, ali i na primjeru dobrog čovjeka Lava Tolstoja može se učiti. Evo jedne poučne zgrade iz njegova života.

Ruski pisac Lav Nikolajevič Tolstoj bio je bogat plemić, koji je ostavio svoje bogatstvo i otišao živjeti, raditi i pisati među siromašnim seljacima.

U vrijeme kad je vladala glad, Tolstoj je prošao pokraj staroga prosjaka. Čovjek je bio prljav, njegova kosa sva raščupana, a odjeća visjela u dronjcima.

Lav ga je pogledao. Prvo je osjetio sažaljenje, a zatim ljubav.

„Jadni, jadni čovjek“ pomislio je Tolstoj.

„Moram mu pomoći. Rado ću mu dati sve što imam.“

Pretražio je džepove svojih hlača i jakne, ali nije mogao pronaći ni novčića za prosjaka.

„O, ne! Već sam dao sav svoj novac. Nemam ništa za ovoga jadnog izgladnjelog čovjeka!“

Zagrlio je prosjaka i poljubio ga u prljavi obraz.

ga bratom...

„Molim te, oprosti mi, moj brate“, prošaptao je, „pretražio sam svoje džepove i ništa mi nije ostalo da ti dam.“

Suze su potekle niz lice staroga čovjeka, ali oči su mu blistale radošću. Osmijeh bezuba čovjeka obasjao je njegovo lice.

„Ali nazvao si me bratom – to je veliki dar!“

Dragi štovatelji Sluge Božjega fra Ante Antića, svatko od nas u svom srcu želi nekoga tko će pogledati dalje iza odjeće koju nosimo, vidjeti biće i potvrditi da smo svi sestre i braća.

Svi imamo istu želju, istu težnju da budemo voljeni i prihvaćeni, da pronađemo pravog prijatelja. Lako je kritizirati druge da su sami krivi za svoju situaciju. Ali učinimo korak dalje i pomognimo nekom da postane bolji, da se osjeti čovjekom, našim bratom, našim prijateljem. Lako je reći da volimo. Potrebno je to svaki dan i pokazati.

Kolike li sreće za nas i za naše bližnje ako to možemo pokazivati svaki dan! Ako ne možemo svaki dan, onda je dobro koristiti prilike koje nam se pružaju. Vjerujem da nam katoličke udruge, kao što je to „Veronikin rubac“ iz Osijeka, pružaju prave prilike da nekoga pogledamo dalje iza odjeće koju nosi i situacije u kojoj se nalazi, da nam pružaju prilike da nekomu kažemo da ga volimo i da nam je brat ili sestra.

Pravda mjeri, vaga računa. Ona je ograničena i kruta, pa i okrutna.
Svega toga nema kod dobrote.
 - Dobrota je ljubav na djelu.
 - Dobrota je velikodušna.
 - Dobrota ne postavlja granice.
 - Dobrota ne uspoređuje, nego oprašta i pomaže.
 - Dobrota traži zaobilazne putove, iznenađuje, veseli.
 - Dobrota nije proračunana.
 - Dobrota se ne obazire na ono:
 „A što će drugi reći?!“
Premalo je sve ovo reći za Božju dobrotu.

Zapamtimo odgovor seljaka Lavu Tolstoju: „Ali nazvao si me bratom! To je veliki dar!“

Za Tolstoja je bio možda mali dar. Inamasečini malim. Siromašnom seljaku bio je to veliki dar. I u Božjim očima sigurno velik. Učimo od Sluge Božjega fra Ante Antića, učimo od dobrih ljudi kao što je bio Lav Nikolajevič Tolstoj, učimo od plemenitih članova osječke katoličke udruge „Veronikin rubac“ i bit ćemo sposobni za male i velike darove najmanjoj Isusovoj i našoj braći.

G.U.

Biti kršćanin

Svatko tko se smatra ili naziva kršćaninom treba sebi postaviti pitanja: jesam li ja doista kršćanin? Koliko bi ljudi koji nisu kršćani i koji me promatraju sa strane rekli: „Ja želim biti čovjek kao što si ti. Želim biti čovjek na tvoj način – na kršćanski način. Želim biti čovjek onako kako ga kršćanstvo izgrađuje jer u tebi kao kršćaninu vidim uspjelog, ostvarenog čovjeka.“

Jesam li svojim kršćanskim životom dosad uspio ikoga pridobiti za svoje kršćanstvo? Ili sam, naprotiv, dobio odbijenicu: „Ne hvala, ja ne želim biti čovjek na tvoj način, na način kako ga pokazuje tvoje kršćanstvo. Hvala ti na tvoje kršćanstvu!“

Mnogim kršćanima nedostaje jednostavno to - biti kršćanin. Jer biti kršćanin nije tako jednostavno. I to se ne ostvaruje mahanjem kršćanskom zastavicom ili isticanjem kršćanskog imena.

Treba iskreno reći - biti kršćanin je zahtjevno jer kršćanstvo mora zahvatiti ne samo mišljenje i osjećaje nego iznad svega naše djelovanje i sva naša životna nastojanja. Istina je da nismo uvijek dosljedni svojemu mišljenju, svojim riječima, osjećajima, a tako ni djelima.

Samo oni koji dosljedno ne samo što prihvaćaju evanđeoske zahtjeve, nego i djelima to potvrđuju, mogu se nazivati pravim kršćanima. Samo takvi mogu biti uzor i poziv drugima da i oni postanu kršćanima.

Mnogim kršćanima, da bi doista bili kršćani, nedostaje baš to: biti kršćanin. Ma kolikogod to proturječno zvučalo, nažalost je istina. I ta proturječnost

ne očituje se toliko u riječima koliko u djelima.

Priča: Djela - ogledalo života

Neki čovjek i njegov sin jednoga su dana hodali šumom. Odjednom se dječak spotakne, padne i bolno jauknu: „Aaaaaah!“ S planina se oglasi isti krik: „Aaaaaah!“

Znatiželja ga izazva te on dreknu: „Tko si ti?“ Ali odgovor koji dobi bijaše isti: „Tko si ti?“ Ovo ga naljuti pa ponovno dreknu: „Kukavico!“ Glas mu odgovori: „Kukavico!“ Dječak pogleda oca i upita ga: „Tata, što se ovo događa?“

„Sine“, reče mu otac „poslušaj sada pozorno ovo: „Divim ti se!“ viknu otac.

Glas odgovori: „Divim ti se!“ Otac ponovno uzviknu: „Predivan si!“ Glas reče: „Predivan si!“

Dječak je stajao iznenađen, još uvijek ne shvaćajući što se dogodilo. Otac mu objasni: „Ljudi ovo zovu jekom. No to je zapravo život.“ Život ti uvijek vraća ono što ti daješ. Želiš li više ljubavi, daruj više ljubavi. Želiš li više dobra, učini drugima više dobra. Želiš li razumijevanje i poštovanje, tada i ti više razumijevaj i poštuju. Ako želiš da ljudi budu strpljivi s tobom, tada i ti budi strpljiv s ljudima.

Ovo pravilo odnosi se na svaki aspekt života. Život ti uvijek vraća ono što daješ. I ono što ti život daje nije slučajnost. Tvoja su djela ogledalo tvoga života i obrnuto, tvoj je život ogledalo tvojih djela.

Možemo i ovako zaključiti: život jednoga kršćanina treba biti jeka (odjek) Kristova života. Takav kršćanski život

može svakom biti ponuda i poziv. I nitko takav život ne može negirati. Život Sluge Božjega fra Ante Antića bio je prava jeka Kristova života, prava jeka života sv. Franje Asiškog i zato tražimo od

Crkve da ga proglasi blaženim, pa da ga onda još više možemo svima pokazivati kao iskaznicu pravoga kršćanskog, pravoga redovničkog i svećeničkoga života.
P.T.K.

*Trebali bismo živjeti kao što živi poljsko cvijeće.
Ono usprkos svojoj nezatnosti pomaže da
otkrijemo prst Božji u njegovu
stvorenju.*

*Trebali bismo živjeti kao zemlja
koja obilato rodi, bez obzira na
to tko će plodove ubrati.*

*Trebali bismo biti kao zvijezda
koja svakom mornaru
pokazuje put u luku.*

*Trebali bismo, jednom riječju,
biti ponizni, imati djetinje
čisto srce koje se neće nikada
zatvarati, već će iskreno i bez
računa svima služiti.*

Afonso Milagro

Ostati povezan s Bogom

Moj život objavljuje poruku:
Moja radost je u zauzetosti,
moj uspjeh u služenju,
moja strpljivost u nadi,
moja snaga u podnošenju.

Što više pomažem drugima,
to će se više pomagati meni.
Što više pokazujem putove,
to ću više napredovati.
Što više rasipno dajem,
to više preostaje meni.

Moj trud ima uspjeha,
moja revnost donosi ozdravljenje.
Izdržavam izgaranje
da bih drugima davao od svoga svjetla.
U nadi budim radost,
izolačim sreću iz svoga djelovanja.
Pripadam svetom narodu,
kraljevskom svećenstvu,
jer Bog me je pozvao.
Kao Njegovo dijete hoću pred Njim
živjeti kraljevski.

Radujem se što sam Njegovo dijete
i što se On raduje meni
i što sam s Njime sretan.
Ostat ću povezan s Njim.
Radosno podižem svoju glavu:
neka svi vide
da sam sretan s Bogom.

Važna lekcija života:

1. Raduj se svemu što imaš i dokle imaš. Traži sreću i ostani otvoren za prigode sreće, ali se uvijek sjeti: *Ti nisi posjednik, nego samo korisnik.*
2. Sve teče. Svi smo na putu prema cilju. Ni jedan radostan trenutak ne možemo produljiti, ni jedan bolan skratiti: uvijek živimo u trenutku, sve dok ne postignemo vječnu sreću dovršenja u Bogu.
3. Konačna radost posjedovanja i uživanja postoji tek na cilju. „Što oko ne vidje i uho ne ču, i u srce čovječje ne uđe, to pripravi Bog onima koji ga ljube“ (1Kor 2,9).
4. Jako se dobro daje živjeti i u sjeni prolaznosti. Uzmi svaki dan kao jednu cjelinu i iskoristiti ga od jutra do večeri da budeš dobar i veseo – i činiš dobro.

Paul Haschek

Sveci u zemlji Hrvata

U prošlom broju našega glasila upozorili smo na brojne mučenike i svece, koji su živjeli na prostoru današnjih hrvatskih zemalja i prije negoli su stari Hrvati došli u svoju današnju domovinu. To su uglavnom *starokršćanski mučenici* iz doba kad su rimski carevi progonili kršćane, koji su svojom krvlju posvjedočili vjernost svojim krsnim obećanjima, odnosno svoju vjeru u Trojedinoga Boga. Također su spomenuti *sveci iz doba hrvatskih narodnih vladara*, od kojih su jedni bili starosjedioci, drugi Hrvati, a treći doseljenici. Ukratko je prikazan život i djelovanje *trojice Hrvata svetaca* (Nikole Tavelića, Marka Križevčanina i Leopolda Mandića) te *osmero blaženika* (Augustina Kažotića, Julijana iz Bala,

Jakova Zadranina, Gracija iz Mula, Ozane Kotorske, Ivana Merza, Alojzija Stepinca i Marije Propetoga Petković). „*Drinske mučenice*“ nisu navedene jer su tek 24. IX. 2011. proglašene blaženima. Stoga ćemo najprije donijeti osnovne podatke o njihovu životu, mučeništvu i beatifikaciji, a onda ukratko prikazati život i djelovanje *slugu i službenica Božjih* za koje se vodi službeni postupak za proglašenje blaženima i svetima.

VI. blažena s. Jula Ivanišević i sestre, mučenice (Drinske mučenice)

Kratki životopisi

Pet redovnica Provincije Božje Providnosti Družbe kćeri Božje ljubavi, ►

Blažena s. Jula Ivanišević
i sestre mučenice

kojima je uprava bila u Sarajevu, živjele su u samostanu "Marijin dom" na Palama, nedaleko od Sarajeva. Taj je samostan osnovan 1911. godine. Sestre su bile učiteljice u osnovnoj školi (npr. 1918. godine bilo je u školi učenika: 23 katolika, 27 pravoslavaca i 2 muslimana). Često su im dolazile sestre iz Sarajeva na odmor i bolesnice na oporavak. Sestre su pomagale svima potrebnima i bolesnima bez obzira na narodnost i vjeru, a osobito pravoslavicima među kojima su živjele.

Kad je počeo II. svjetski rat i stvorena Nezavisna Država Hrvatska, sestre su i dalje živjele na Palama i obavljale svoje svakidašnje poslove. Ujesen 1941. godine u samostanu su živjele:

1. S. Marija Jula Ivanišević (Godinjak, općina Staro Petrovo Selo, 25. XI. 1893.), Hrvatica, predstojnica. Od jedanaestero djece bila je osma. Završila je osnovnu školu i u

18. godini života htjela poći u samostan, ali joj majka nije dopustila. Poslije majčine smrti 1914. g. pošla je u Družbu Kćeri Božje ljubavi u Sarajevo. U Beču je završila novicijat i položila redovničke zavjete 16. VIII. 1916. godine. Kao mlada redovnica radila je u Breškama, bila poglavarica u Josipovcu kraj Tuzle, u Zagrebu, Betaniji nedaleko od Sarajeva i napokon kao poglavarica na Palama. Bila je izvanredno pobožna, uslužna i darežljiva prema svima, a osobito prema siromasima. Majčinskom se ljubavlju brinula posebno za bolesne sestre.

2. S. Marija Berchmana Leidenix (Enzersdorf kraj Beča, 28. XI. 1865.), Austrijanka, učiteljica, dugogodišnja učiteljica novakinja. Stupila je u novicijat Družbe 1882. godine. U Beču je završila škole za dječje njegovateljice i bolničarke, a u Sarajevu položila ispite za učiteljicu osnovnih škola. Došla je u Bosnu kao u misijsku zemlju.

Č. s. Kćeri Božje ljubavi – gore desno s. Jula

Dobro je naučila govoriti i pisati hrvatski jezik. Kao učiteljica novakinja u Sarajevu mnogim je djevojkama pomogla da ozbiljno i s ljubavlju prihvate redovnički duh i život. Bila je puna ekumenskoga

duha i uvijek pomagala pravoslavcima i muslimanima, kao i katolicima. Dok je bila u Breškama nedaleko od Tuzle, ljudi su je nazivali „turskom sestrom“ jer je posebno pomagala muslimanske obitelji, poučavala ih i liječila njihovu djecu. U I. svjetskom ratu radila je kao bolničarka u vojničkoj bolnici u Višegradu. Tu su je i austrijski i zarobljeni srpski vojnici nazivali „vojničkom majkom“, a na Palama pravoslavci „srpskom majkom“. Za njegovanje ratnih ranjenika dobila je više priznanja i odličja. Kad su 1941. god. nastupile ratne strahote, neki su predlagali da se sestre povuku s Pala i da se sklone u Sarajevo, ona je smatrala da ne treba bježati jer sestre nikomu nisu učinile ništa loše i svima su radile samo dobro. A ona je ostavila carski Beč i život u velegradu, došla u Bosnu kao misijsku zemlju i svima pomagala. Bila je uvjerena da za toliko učinjenoga dobra nitko ne može uzvratiti zlom. No četnici su je s drugim sestrama, u noći između 11. i 12. XII. 1941. g., odveli preko Romanije do Carskih Vrata i, kako nije mogla dalje, ostavili je u nekoj obitelji u selu Sjetline. Dva su četnika došla 23. prosinca govoreći da je vode „k ostalim sestrama“. Odveli su je i ubili, a od njezine redovničke haljine

(habita) skrojili su četničku zastavu. Njezin grob nikada nije pronađen.

3. S. Marija Krizina Bojanc (Zbure kraj Šmarjetskih Toplica, 14. V. 1885.), Slovenka, vrtlarica.

Otac joj je pošao u Ameriku i neko se vrijeme javljao, a onda više nije bilo nikakvih vijesti. Majka je ostala s jednim sinom i pet kćeri, od kojih su dvije postale redovnice (Krizina i Alfonza, koja je umrla 1981.). Majka je svaki dan išla na sv. Misu, a do

crkve je bilo 4 kilometra. S. Marija Krizina stupila je u Družbu 1921. godine i poslije novicijata položila je redovničke zavjete 28. VII. 1923. g. Bila je uzorna redovnica, skromna i ponizna. Osobito je štovala Majku Božju i za svaki njezin blagdan pripremala se devetnicom potičući i druge na tu pobožnost. Jedan je fratar posvjedočio njezinoj poglavarici: „Zaista imate jednu svetu sestru.“ U Breškama, Tuzli i Palama vrlo je marljivo radila u vrtu i na taj način osiguravala sestrama zdravu hranu. Osim toga seljacima je pokazala da se marljivom obradom zemlje može dobiti toliko plodova da se može vrlo dobro živjeti. Svojim ih je radom poticala da budu dobri poljoprivrednici. I katolici i pravoslavci i muslimani divili su se njezinu uzornom radu i uspjesima u poljoprivredi. Kad ju je jedna sestra na Palama vidjela da plače, upita ju je li joj teško raditi. Ona je odgovorila da joj nije teško raditi, ali da plače jer na Palama nema svaki dan ni sv. Mise ni sv. Pričesti.

4. S. Marija Antonija Fabjan

(Malo Lipje kraj Ajdovščine, 23. I. 1907.), Slovenka, vrtlarica. Njezin se otac dvaput ženio i rano umro, a njezina je radišna majka preuzela brigu za osmero djece. Kad je završio I. svjetski rat, umrla joj je majka, pa ju je prihvatila njezina tetka. Završila je pučku školu na svome slovenskome materinskom jeziku. I majka i tetka bile su pobožne vjernice i djevojku su izvrsno odgojile. Stupila je u Sarajevu u novicijat 1930. i položila redovničke zavjete 19. III. 1932. godine. Pratila su je neke bolesti. Na Palama je bila iznimno marljiva i radišna, kako svjedoči Franc Ksaver Meško, slovenski svećenik i pisac, koji je bio župnik na Palama.

5. S. Marija Bernardeta Banja

(Veliki Grđevac nedaleko od Bjelovara, 17. VI. 1912.), Mađarica, kuharica. Roditelji su joj doselili iz Mađarske, a bili su vrlo marljivi i pobožni. U kući su imali oltarić pred kojim su s djecom i susjedima molili. Nedjeljom su svi išli na sv. Mise i večernjice. Mje-

S. Marija Antonija Fabijan (desno)

štani su njihovu obitelj držali uzornom kršćanskom obitelji, pa kad bi htjeli neku obitelj pohvaliti, znali bi reći: „Pobožni kao Banje.“ Od trinaestero djece Terezija je bila dvanaesta. Završila je osnovnu školu. Radila je sve kućne poslove i često vodila stoku na pašu. Bila je niskoga rasta, ali bistra uma i vrlo marljiva. Željela je postati redovnica. U svoju družbu primaju je č. s. Kćeri Božje ljubavi u Koprivnici, gdje boravi jedno vrijeme, a zatim odlazi u Sarajevo. Završila je novicijat i položila zavjete 15. VIII. 1932. godine. Kao mlada redovnica najprije je radila u kuhinji u Sarajevu i poslije na Palama. S. Elekta svjedoči da je kuhajući uvijek pjevala svete pjesme i bila neobično vesela i sretna kad je komu mogla učiniti kakvu uslugu. Posebno je bila darežljiva prema siromasima i bolesnima.

Djevice i mučenice

Mala zajednica sestara u samostanu na Palama živjela je mirnim životom molitve i rada, posebno pomažući svojim susjedima i svima potrebnima. Početak II. svjetskog rata i stvaranje Nezavi-

S. Marija Bernardeta Banja s majkom i rodbinom

sne Države Hrvatske dočekale su u molitvi i radu. Kad je bombardiran Beograd, Vlada je pobjegla i 11. travnja 1941. g. sklonila se baš u samostan sestara na Palama. Sestre su te iznenadne goste lijepo primile i prihvatile. Nepredviđeni su gosti uskoro otputovali, pa su po Europi pronijeli vijest da je samostan na Palama zbilja zaslužio naziv „gostinjac siromaha“, kako su ga mještani nazivali.

No ratne strahote nisu zaobišle sestre na Palama. S. Julia u pismima svjedoči da su teška vremena i da je „neprestana pucnjava oko nas“. Tako je došao i četvrtak 11. prosinca 1941. godine. U večernjim satima četnici su napali samostan, zarobili sve sestre i svećenika Franju Ksavera Meška, Slovenca, koji je bio na opravku i odveli ih u obližnju gostionicu. Zatim su morale pješaćiti po snijegu kroz šumu, pa su ih zatvorili u nekoj kući, odakle su trebale ići do Carevih Voda. Kako s. Berhmana nije mogla više hodati, ostavili su je u toj kući. Sutradan su ih ispitivali i zastrašivali, a u subotu su stigli do Sjetline. Tu je vojnički sud svećenika Franju pustio da ide u Beograd, a sestre su i dalje držali zarobljene. Konačno su ih doveli u Goražde, gdje ih je dočekao četnički major Jezdimir Dagnić, koji ih je zatvorio u sobu na trećem katu vojarne. U noći su pijani četnici uletjeli u sobu, a prestrašene su sestre na poziv s. Jule za njom skočile kroz prozor. Četnici u brzo sišli i ugledali strašan prizor - sestre su ležale na snijegu ozlijeđene i okrvavljene. Bijesni zločinci su ih zaklali i nevine žrtve bacili u hladnu Drinu.

Sve su to vidjeli i znali stanovnici Sjetline i okolnih naselja. Dječak Anto Baković (svećenik koji danas živi u Zagrebu) prvorazredni je svjedok mučeništva sestara, koji je sve vrlo savjesno i dokumentirano zapisao.

S. Berchmana i s. Bernadeta

Kad se govori o sestrama mučenicama, treba upozoriti na nekoliko vrlo važnih činjenica. Najprije upada u oči da su *bile iz raznih naroda*: s. Berhmana je Austrijanka, koja je ostavila svoju domovinu, naučila hrvatski jezik i cijeli život posvetila narodu u Bosni; s. Julia je Hrvatica koja je također svoj život darovala i svom i drugim narodima; s. Krizina i Antonija su Slovenke, a s. Bernadeta, Mađarica, također posvećene svojoj Družbi i ljudima među kojima su živjele. Dakle, šest sestara iz četiri naroda živjele su u obitelji Družbe Kćeri Božje ljubavi kao rođene sestre. Živjele su svoje zavjete, međusobno se poštovala i voljele.

Treba zapaziti i istaknuti da je svaka od njih potekla *iz uzorne katoličke obitelji*, da su im roditelji bili uzorni vjernici, da se u njihovim obiteljima zajedno molilo i da su njihove obitelji bile pravi rasadnici iz kojih su proklijala njihova redovnička zvanja. Na tim korijenima ►

one su gradile svoju duhovnost, koja ih je učinila zrelima za palmu mučeništva.

Na Palama su držale *školu* za katoličku, pravoslavnu i muslimansku djecu. One su sve voljele i u pravom ekumenskom duhu u toj djeci gledale Božju djecu koja su im povjerena da ih uče i odgajaju za dobro.

Osim toga *pomagale su duhovno i materijalno svima*, bez obzira na narodnost i vjeru, a osobito siromasima i potrebnima. Stoga su ih svi stanovnici poštovali, s povjerenjem im se obraćali u svojim malim i velikim potrebama i neprestano svjedočili o njihovoj dobroti i djelotvornoj ljubavi prema svima.

I umjesto da budu nagrađene za svoj pošten život i karitativno djelovanje, osobito prema srpskome stanovništvu, *četnici* zadojeni mržnjom („in odium fidei“) istjerali su ih iz samostana, samostan zapalili, sestre mučili, ispitivali i *ni krive ni dužne zvjerski ubili i bacili u Drinu*. One su žive i prave Kristove svjedokinje, poput prvoga kršćanskog mučenika Stjepana (Dj 6-7).

Pobjeda Ljubavi i Istine

Pola stoljeća šutnje, koju su komunisti nametnuli hrvatskim katolicima, kada se nije smjelo niti spomenuti komunističke i sve druge zločine počinjene hrvatskim vjernicima, napokon je prošlo. Stara narodna poslovice tvrdi: „Zaklela se zemlja raju da se svake tajne znaju.“

O bezbrojnim i strašnim zločinima koji su počinjeni nad hrvatskim narodom u Drugome svjetskom ratu, kao i poslije rata, tek padom komunističke strahovlade, napokon se moglo javno progovoriti. Ne samo da je zasjao blistavi lik kardinala Alojzija Stepinca, žrtve komunističke mržnje i progona, pa je taj divni crkveni vitez duha proglašen blaženim (3. X. 1998.), nego je svijet zadivilo i mučeništvo pet redovnica Družbe Kćeri Božje ljubavi, koje su svoju vjernost Bogu i ljubav prema ljudima zapečatile svojom vlastitom krvlju.

Prikupljena je dostupna dokumentacija, ispitani su svjedoci i u Sarajevu je 4.

Sestre Družbe Kćeri Božje ljubavi na mjestu gdje su tijela mučenica bačena u rijeku Drinu

XII. 1999. godine pokrenut službeni postupak za proglašenje blaženima. Sarajevski je postupak sretno završen i potom ga preuzima Kongregacija za proglašenje svetih u Rimu. Nakon obavljenih zahtjevnih poslova papa Benedikt XVI. ovlastio je istu Kongregaciju da službeno proglasi dekret o mučeništvu i odredio da se slavlje beatifikacije održi u Sarajevu 24. IX. 2011. godine. O tome veličanstvenom događaju izvješćivala su sredstva društvenog priopćavanja. Ovdje evo samo nekoliko podataka: slavlje beatifikacije predvodio je kardinal Angelo Amato, pročelnik iste Kongregacije, sudjelovalo je do 20.000 vjernika iz nekoliko zemalja (BiH-a, Hrvatske, Crne Gore, Makedonije, Albanije, Mađarske, Slovenije, Austrije, Poljske, Sjeverne Amerike i Brazila). Osim hrvatskih kardinala i biskupa bilo je i nekoliko biskupa iz spomenutih država. Bilo je također i nekoliko stotina svećenika, redovnika i redovnica, a osobito iz Družbe Kćeri Božje ljubavi, kojoj su blaženice pripadale.

Cijela Bosna i Hercegovina, a osobito svi Hrvati katolici bili su ponosni da je na svjetlo dana izbila prava istina, da je pobijedila pravda, da je dokazana mržnja koja je sijala smrt, a javno ukazano na ljubav, koja rađa mir i život te što je Crkva javno pokazala da su Drinske mučenice herojske ličnosti, koje su svojom vlastitom krvlju posvjedočile svoju nevinost, svoju nepokolebljivu vjeru i konačno pobjedu ljubavi nad mržnjom, dobra nad zlom i vječnoga života nad trenutačnom zemaljskom smrću.

Blagdan novoproglšenih blaženica slavi se 15. prosinca.

(Nastavit će se)

Fra Gabrijel Jurišić

Vaš put kroz snjegove

sestre juniorke, Krakow, Poljska
– u Sarajevu, 2009.

*Vaš put kroz snjegove
nek' postaje Put Novog Proljeća,
gradeći jedinstvo tamo
gdje je nesklad,
učeci vjernost tamo
gdje nas dodiruje napast bijega,
svjetleći primjerom ustrajnosti tamo
gdje nas obuzimaju strah i sumnje.
Vaša ranjena tijela uzela je rijeka Drina,
vaše čiste duše uzeo je Bog
da bi vas nakon dana borbe i muke
nagradio slavom pobjede.
Pomozite nam
ići vašim tragom i tada
kada nas život vodi kroz duboke snjegove
žalosti i iskušenja.
Pomozite nam vjerovati u Nebo tako
kako ste vi vjerovali
i ljubiti Boga tako
kako ste ga vi ljubile.
Pomozite nam graditi zajednice
snažne u jedinstvu
da bismo zajedno,
pomažući se sestriškom ljubavlju,
ustrajno išle ususret Zaručniku.*

Bogu smo i ljudima zahvalne na tome da smo mogle biti ovdje i susresti se izbliza s prošlošću, trpljenjem, pobjedom i svetošću naših sestara mučenica.

Preuređenje prostora oko groba dobrog oca fra Ante Antića

Obavještavamo sve drage štovateljice i štovatelje Sluge Božjega i sve one kojima je stalo da prostor oko groba našega fra Ante Antića izgleda ljepše o akciji preuređenja prostora oko groba.

Već duže vrijeme primjećujemo potrebu njegova preuređenja koju nam potvrđuju i brojni Antićevi štovatelji.

Preuređenje će obuhvatiti: uklanjanje upadnih radijatora koji se ne uklapaju u prostor, uklanjanje ventilatora u prozorima, premještanje cijevi centralnog grijanja, uklanjanje stare i neadekvatne rasvjete groba.

Prema savjetima stručnjaka, u prozorske niše ugradili bismo vitraje s odgovarajućim motivima. Prostor bi se osvijetlio novom prikladnom rasvjetom koja

bi osvjetljavala grob. Ispred groba planirane su i nove molitvene klupice. Navo bi se preureadio i pano te štand s promidžbenim materijalima koje bismo također prikladno osvijetlili.

Dragi štovatelji Sluge Božjega, kako Vicepostulatura ne raspolaže nikakvim sredstvima za ostvarenje ove namjere, apeliramo na sve štovatelje našega fra Ante da nas podrže u ovoj akciji. Svjesni smo u kako teškim prilikama živimo. Ima ih koji doista oskudijevaju u svemu. Traže se velika odricanja, ali ipak znamo da ljubav čini čuda. Sluga Božji fra Ante Antić svjedok je da ljubav Božja čini čuda nama, po nama i za nas. Vjerujemo da i naša ljubav može uzvratiti, ne čudesnim znacima, ali zasigurno malim znacima ljubavi prema njemu i prema Bogu te tako i mi možemo uspjeti.

Svim velikodušnim podupirateljima ovoga projekta unaprijed najtoplije zahvaljujemo i preporučujemo ih našem dobrom fra Anti i njegovoj zagovornoj ljubavi pred Bogom.

**Broj računa Vicepostulature kod
Hrvatske poštanske banke:
2390001 -1100028072**

Priložene slike potvrđuju da se upadni radijator i ventilatori ne uklapaju u sakralnost prostora oko groba Sluge Božjega

Fra Ivan Peran – novi Sluga Božji

Fra Ivan Peran rođen je u Kaštel Stari 25. lipnja 1920. godine. Niže razrede klasične gimnazije uči na otočiću Badiji blizu Korčule. Obukavši franjevački habit 1937. godine u novicijatu na Košljunu, postaje franjevcem Provincije sv. Jeronima sa sjedištem u Zadru. U Dubrovniku završava gimnazijsko školovanje, a studij teologije u Dubrovniku i u Splitu. Za svećenika je zaređen u Dubrovniku 1943. godine.

Kao mlad svećenik pozvan je u vojsku (JNA). Nakon godine dana odsluženog vojnog roka lažno je optužen za rušenje komunističke tvorevine Jugoslavije. Na montiranom procesu u Ljubljani 1947. godine biva osuđen na smrt strijeljanjem. Uslijedila je žalba na Vrhovni vojni sud u Beogradu te mu je kazna preinačena na pet godina strogog zatvora i prisilnog rada. Nakon održane zatvorske kazne i nadozluženja vojne službe, u žaru vjere predvodi cijeli život kao odgojitelj mladih franjevac, kao profesor crkvene glazbe, zborovođa, putujući navjesticitelj evanđelja, provincijal i kao ljubazni domaćin gostima i posjetiteljima franjevačkog samostana na Košljunu,

gdje je proveo najveći dio svojega redovničkog života.

Umro je u samostanu na Poljudu u Splitu 14. rujna 2003. g. Njegovi zemni ostaci počivaju u samostanskoj grobnici na otočiću Košljunu. U sprovodnom slavlju sudjelovala su tri biskupa, 150 svećenika, brojne časne sestre i vjernici. Mnogi su od njih već tada posvjedočili - umro je svetac.

U travnju 2010. pri Nadbiskupijskom ordinarijatu u Splitu pokrenut je postupak za njegovo proglašenje blaženim i svetim.

T. K.

*Novi Sluga Božji fra Ivan Peran
u duhovnoj sabranosti naviješta
Riječ Božju*

Mreža Antić

Mala knjižica koja se zove „Tješitelj čudotvorni“ došla je prije gotovo tri godine u moje ruke. Poslije toga uslijedio je susret s Nikolinom, Nevenom... I tako je krenulo. Posebnost života dobrog oca fra Ante Antića otvorila je jedna nova vrata u našim životima. Svjetlo kojim je on svijetlio dotaknulo je i nas. Stvorili smo našu malu molitvenu zajednicu. Odlučili smo da našu zajednicu okrunimo zajedničkom molitvom, ali malo drukčije od onoga kako to čine ostale molitvene zajednice.

Budući da članovi naše zajednice, koju smo nazvali „Mreža Antić“, imaju tijekom dana različitih obveza u različito vrijeme, odlučili smo da vrijeme naše

zajedničke molitve bude u mirno noćno doba, u 22 sata, u tišini naših domova, ali da smo povezani modernom komunikacijom - internetom. Naći se zajedno na nekome mjestu u isto vrijeme bilo je nemoguće.

Dobro pamtimo našu prvu molitvenu nakanu. Točno 29. lipnja 2009. godine molili smo za Branku i njezino zdravlje. Danas je ona presretna majka četveromjesečnoga Stipe. Bože, koje li radosti! Ovo nas je zajedništvo u molitvi ponije-

lo te smo o ovome pričali svojim prijateljima. Neki od njih su nam se onda rado pridružili. I kad otkrijemo da je za nekoga potrebno moliti jer ima životnih teškoća, e-mailom obavijestimo sve naše članove. Navečer u 22 sata mi smo zajedno u molitvi tražeći za našu nakanu zagovor Sluge Božjega dobrog oca fra Ante Antića.

Tješi nas i hrabri spoznaja što se u svojim nevoljama možemo nekomu povjeriti i svoje potrebe nekom iznijeti. Raduje nas svijest da nismo sami i da nas netko – naš zagovornik fra Ante Antić – preko molitve međusobno povezuje te što smo, a što je zapravo najvažnije, povezani s Bogom.

M. K.

*** **

U njemačkome gradu Frankfurtu vjernički aktivno provodi svoje umirovljeničke dane veliki štovatelj i promicatelj štovanja Sluge Božjeg dobrog oca fra Ante Antića gospodin Kazimir Barukčić. Silno se zalaže da Hrvati katolici ne samo u Frankfurtu, nego i šire, dobiju katolički tisak, molitvenike i duhovne knjige. Na njegovu štandu svoje mjesto redovito imaju glasilo „Dobri otac Antić“ i Antićevi životopisi. Gospodin Barukčić poslao nam je jednu svoju podužu pjesmu. Dio te pjesme rado prenosi-mo i čitateljima glasila Sluge Božjega.

*Puk hrvatski kleči ispred Krista,
ispred Majke koja širi ruke.
Smilujte se da nam vjera blista,
Blagoslov za našu nadu, naše
muke.*

*Srce nam je otvoreno Bogu
kada plače i kada se smije,
treba živjet bratski mir i slogu.
da nas ljubav kao sunce grije.*

*Kršćani smo i Hrvati,
pozvani smo biti ljudi.
Dobri Ante Antiću, ti nas prati.
Vječni Bože s nama budi,
Čuvaj Hrvatsku i Bosnu,
a i Njemačku nam milu,
daj nam mjesta u svom krilu.*

Kazimir Barukčić

Roditeljima oca Antića

*Mir vječni podaj, o Bože moj,
roditeljima oca Antića
što ga podare Crkvi svojoj
usred otoka Prvića!*

*Blagoslovljeno nek je ime
oca Tome i majke Tade
što nam ovakav dragulj
usred Prvića dade!*

*Hvala Ti, Bože moj,
za slugu Božjeg oca Antića
što nam ga ponizna dadeš
usred otoka Prvića!*

Marija Mrša
(vjerna štovateljica fra Ante Antića)

Župna crkva Uznesenja
B. D. Marije u Šepurinama.
Sagrađena 1878.

Zagreb: Antićevo 2011.

46. obljetnica smrti Sluge Božjega fra Ante Antića

Lijepom, skladnom i ozbiljnom pripremom, (a tako su je nazvali sudionici pripreme), koja se u svetištu M. B. Lurdske događala 1., 2., i 3. ožujka 2011. godine vjernici, među kojima i velik broj štovatelja Sluge Božjega, pripremili su se za obilježavanje 46. obljetnice blažene smrti dobrog oca fra Ante Antića (Antićevo 2011.)

Trodnevnu duhovnu pripremu pod motom „Fra Ante Antić – čovjek Božje blizine“ vodio je fra Andrija Bilokapić,

duhovni pisac i dokazani voditelj duhovnih obnova i vježbi.

Na dan preminuća Sluge Božjega, 4. ožujka, svečano euharistijsko slavlje u 19 sati predvodio je mons. Mijo Gorski, pomoćni biskup zagrebački. U svojoj propovijedi Slugu Božjega fra Antu Antića usporedio je s „dobrim stablom“ koje donosi dobre plodove.

Bjelovar:

12. utorak sv. Ante – „Antićev dan“

Večernje euharistijsko slavlje na 12. utorak sv. Ante 31. svibnja 2011. godine u franjevačkoj crkvi u Bjelovaru predvodio je vicepostulator, voditelj Antićeva postupka za njegovo proglašenje blaženim. Samostanska crkva, iako je bio radni dan u tjednu, bila je do posljednjega mjesta ispunjena vjerničkim i pobožnim svijetom. U svojoj propovijedi o. vicepostulator odgovorio je na pitanja: Zašto sla-

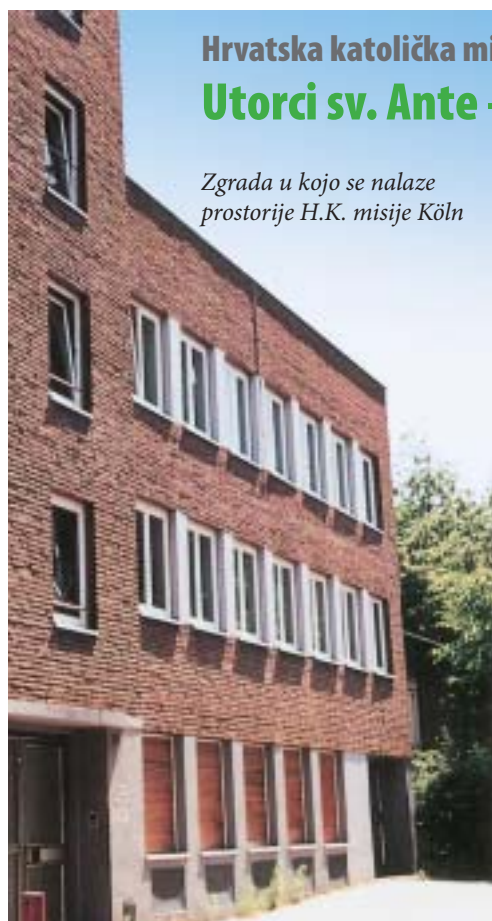
vimo svece – npr. sv. Antu Padovanskog i koji je smisao - što Crkva, što mi vjernici dobivamo našim nastojanjem da Slugu Božjeg fra Antu Antića proglasimo blaženim i svetim... Za najaktivnije u župi, o. vicepostulator je gvardijanu i župniku fra Siniši Paušiću predao dovoljnu količinu glasila i životopisa Sluge Božjega.

Knin: Devetnica sv. Anti – „Antićevi dani“

Treći i četvrti dan devetnice, duhovne pripreme (6. i 7. lipnja 2011.) za slavljenje svetkovine „sveca svega svijeta“ sv. Ante Padovanskog, u kninskoj župnoj crkvi imao je Antićev vicepostulator. On je štovateljima sv. Ante najprije govorio općenito o svecima, kao o produženim rukama kojima Bog, brižnom očinskom ljubavlju, grli nas svoju zemaljsku djecu, istaknuvši kako u toj i takvoj Božjoj ljubavi posebno mjesto ima padovanski svetac. Jednako tako predstavio je vjernicima i Slugu Božjega, dobrog oca fra Antu Antića, kao očiti znak, kao ispruženu Božju ruku, kojom se Bog služi da nas privuče, da nas zagrlji, drži i vodi kroz život, baš kao svoju ljubljenu djecu.

Sličice, glasilo i knjige o Slugi Božjem bili su neizostavni darovi župniku fra Petru Klariću, štovateljima sv. Ante Padovanskog i Sluge Božjega fra Antu Antića.

Hrvatska katolička misija Köln:

Utorci sv. Ante – „Antićevi dani“

Zgrada u kojoj se nalaze prostorije H.K. misije Köln

Od 11. ožujka pa do 11. srpnja 2011. godine, vicepostulator je, s malim prekidima, boravio u H.K. misiji Köln u ulozi privremenog voditelja misije mijenjajući bolesnoga kolegu.

Boravak i rad o. vicepostulatora u ovoj misiji bila je izvanredna prilika da Hrvatima, vjernicima koji žive i rade u Kölnu, Bonnu, Leverkusenu, Bielstenu, Bergheimu... progovori o Slugi Božjem fra Anti Antiću, budućem hrvatskom blaženiku, da im ga preporuči kao zagovornika i da ih pozove da mole za što brže njegovo proglašenje blaženim. Posebno zgodne prilike za govor o Slugi Božjem bili su utorcii sv. Ante Padovanskoga. Mnoge vjernike ove hrvatske katoličke misije, o. vicepostulator razveselio je fra Antinim glasilom ili životopisom.

Imotski: Antićev rođendan. Imotska Pasija

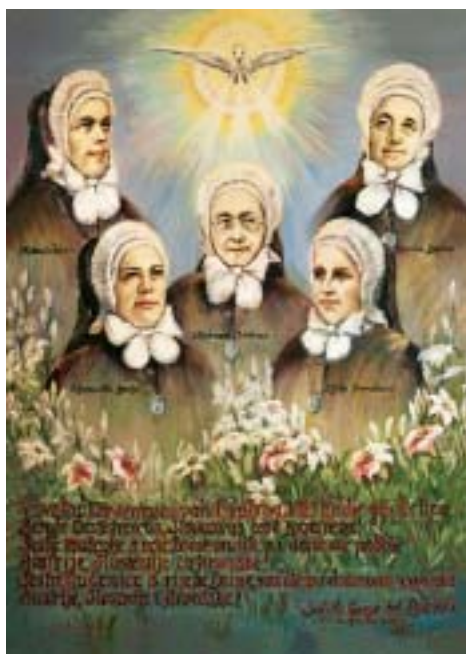
Od 8. do 19. travnja o. vicepostulator boravio je u Imotskom, gdje je s 1000 glumaca radio na dramskom uprizorenju Isusove Muke. Radeći s glumcima i susrećući brojne štovatelje fra Ante Antića, baš u vrijeme njegova rođendana (16. travnja), o. vicepostulator iskoristio je te susrete da nekolicinu koji nisu poznavali ovoga Božjeg ugodnika upozna s njim, a one koji su ga poznavali da ih još više poveže. Osobito stoga što je fra Ante zbog svojih plućnih problema boravio na oporavku u Imotskom. Sve ih je obdario glasilom i životopisima Sluge Božjega.

Zaton (Šibenski): Antićeva staza

Otac vicepostulator 7. lipnja 2011. pohodio je Zaton - mjesto djetinjstva fra Ante Antića. Cilj ovoga pohoda Zatonu bio je vidjeti kako napreduju radovi na „Stazi fra Ante Antića“. U pratnji predsjednika mjesne zajednice gospodina Borisa Dukića obišao je cijelu stazu (već dobrim dijelom prokrčenu bagerima) koja se, od zadnjih zatonskih kuća prema brijegu s južne strane Zatonu, uspinje do vrha brijega, udaljenom od središta pitoresknoga mjesta nekih četrdesetak minuta hoda. S vrha brijega pruža se veličanstven pogled na zatonsku valu, šibenski zaljev, Šibenik, Srimu, Vodice, u dubinu Ravnih kotara i drniškoga kraja. A za nas je najvažnije što se s ovoga brijega pogledima mogu povezati dva nam draga mjesta: Šepurine na otoku Prviću – rodno mjesto fra Ante Antića i mjesto njegova djetinjstva - prelijepi Zaton. Bit će to doista prelijepi trenuci kad ih s vrhunca ovoga brijega budemo promatrali povezani u radosti s onima koje prelijepa priroda veseli i odmara, ili u slavljenju Boga okupljeni s onima koje privlače duhovni vrhunci, a zašto ne i fra Ante Antić.

Sarajevo: Beatifikacija s. M. Jule i četiriju sestara, mučenica (Drinskih mučenica)

Svečanim euharistijskim slavljem koje je u prepunoj sarajevskoj športskoj dvorani Zetra predvodio kardinal Angelo Amato izaslanik Svetog Oca, Drinske su mučenice 24. rujna 2011. godine proglašene blaženima. U ovom povijesnom događaju za Crkvu među Hrvatima sudjelovao je i o. vicepostulator. Tijekom cijelog slavlja bio je na usluzi nekolicini svećenika njemačkog jezičnog područja.

Zagreb:

Apostolski nuncij u Kuvajtu, Bahreinu i Kataru mons. Petar Rajič na Antićevu grobu

Dana 4. kolovoza 2011. godine, na „Prvi Antićev četvrtak u mjesecu“, euharistijsko slavlje i molitve na grobu Sluge Božjega predvodio je apostolski nuncij u Kuvajtu, Bahreinu i Kataru te istodobno apostolski delegat na Arapskome poluo-toku mons. Petar Rajič.

Raduje nas što je mons. Petar Rajič, iako rođen u Torontu (u Kanadi) naše gore list. Potječe iz katoličke obitelji Liberana Rajič i Dominike r. Mustapić, hrvatskih iseljenika iz Hercegovine u Kanadu.

Osnovnu i srednjoškolsku naobrazbu stječe u katoličkim školama svoga rodnog grada. Potom na tamošnjem državnom sveučilištu studira urbanizam i diplomira u proljeće 1982. godine. S ovom visokoškolskom diplomom imao je pred sobom lijepu karijeru i zasigurno udoban život. No on to ostavlja i u 23. godini odlučuje se za svećenički poziv kako bi služio Bogu i ljudima.

Godine 1982. mostarsko-duvanjski biskup mons. Pavao Žanić prima ga kao svećeničkog kandidata u svojoj biskupiji i on počinje filozofsko-teološki studij na Vrhbosanskoj bogosloviji u Sarajevu. Nakon svećeničkoga ređenja kratko je radio u hrvatskoj katoličkoj župi u Torontu, a onda ga njegov biskup šalje u Rim na daljnji studij - crkvenog prava koji uspješno završava doktorskom titu-

lom. Ubrzo biva primljen u Papinsku crkvenu akademiju (ustanovu za pripremu budućih diplomanata Svete Stolice).

U diplomatsku službu Svete Stolice stupa 1. srpnja 1993. godine. Prva diplomatska iskustva stječe u apostolskim nuncijaturama u Iranu i Litvi. Dana 2. prosinca 2009. godine papa Benedikt XVI. imenuje ga nadbiskupom naslovnikom Sarsenteruma i apostolskim nuncijem u Kuvajtu, Bahreinu i Kataru te apostolskim delegatom za cijeli Arapski poluotok. Za biskupa je zaređen u mostarskoj katedrali 23. siječnja 2010. godine.

Izuzetno nas raduje što ovako visoki crkveni dostojanstvenici dolaze na grob Sluge Božjega, našeg dobrog fra Ante Antića, i mole za njegovo proglašenje blaženim.

Apostolski nuncij mons. Petar Rajič kadi grob Sluge Božjega fra Ante Antića

Split:

Fra Ante Antić u duhovnoj obnovi č. sestara

Dana 30. listopada te u dane 18., 19., i 20. studenoga 2011. o. vicepostulator održao je duhovnu obnovu časnim sestrama Kćerima Božje Ljubavi u njihovom splitskom samostanu.

Duhovne obnove su uvijek prave prilike da se onima koji svoje redovničko poslanje žele intenzivnije živjeti, pruže i pravi uzori redovničkoga duhovnog života. Tako je o. vicepostulator iskoristio ovu pravu priliku te sestrama ponudio i fra Antu Antića kao uzor duhovnosti, uzor življenja redovničkih zavjeta. Sve sestre dobile su na dar životopis Sluge Božjega te time i još dodatnu priliku upoznati se s njegovim duhovnim likom i tijekom duhovnoga rasta.

Zagreb:

Susret članova molitvene skupine „Mreža Antić“

Članovi „Mreža Antić“, njih petnaestak susreli su se prvi put na zajedničko euharistijsko slavlje koje je u samostanskoj kapelici 10. prosinca 2011. godine za njih predvodio o. vicepostulator. U ovome slavlju, u kapelici, mjestu na kojem se Sluga Božji u istinskoj i predanoj molitvi „umrežavao“ s Bogom i onima koji su trebali njegovu molitvu, članovi molitvene zajednice „Mreža Antić“ pokazali su da vole moliti, da žele istinski moliti – baš u Antićevu duhu – i to ponajprije za druge, za one kojima je potrebna molitva nesebičnih molitelja. Stoga i ne čudi što se ovaj prvi susret zaključio odlukom: što prije organizirati jednodnevnu duhovnu obnovu.

Visoko, Fojnica, Kreševo, Kraljeva Sutjeska:

Pohod o. vicepostulatora najvažnijim franjevačkim samostanima u Bosni

U dane 23., 24., i 25. rujna o. vicepostulator posjetio je četiri ključna samostana Franjevačke provincije Bosne Srebrene: četiri stupa hrvatske kršćanske prisutnosti i opstojnosti u Bosni, četiri hrama duha i kulture, četiri riznice neprocjenljiva franjevačkoga blaga, Hrvata i Katoličke crkve u Bosni.

Ove susrete s fratrima bratske bosanske provincije o. vicepostulator iskoristio je da im predoči lik Sluge Božjega našeg fra Ante Antića i trenutačno stanje postupka za njegovo proglašenje blaženim. A učenicima (svakom razredu posebno) Franjevačke klasične gimnazije Visoko, kandidatima za franjevački i svećenički red predstavio je fra Antu Antića kao uzor i ideal da se i u naše doba može

uspješno i predano živjeti franjevačka karizma.

Svi su učenici dobili na dar Antićev životopis, a voditeljima samostanskih biblioteka vicepostulator je darovao pakete najvažnijih knjiga o fra Anti Antiću, budućem blaženiku iz hrvatskoga naroda.

Zagreb:**Susret studenata Imotske krajine**

Studenti Imotske krajine, koji studiraju u Zagrebu, njeguju lijepu tradiciju da se jednom ili dvaput godišnje susretnu. Najčešće se to događa u Svetištu Majke Božje Lurdske i, što posebno treba istaknuti, središnji dio ovog susreta uvijek je euharistijsko slavlje.

Tako je bilo i ove godine. Dana 23. listopada 2011. godine okupilo se oko 200 studenata, najprije na euharistijsko slavlje u kriptu Gospine crkve, a potom na domjenak u samostanskoj dvorani.

I mi franjevci koji živimo i radimo u ovom Svetištu Majke Božje Lurdske, inspirirani ljubavlju i brigom dobrog fra Ante Antića (osobito njegovom brigom prema siromašnim studentima), ovim i ovakvim susretima, iskazujemo svoju ljubav prema njima te istinsku želju da uspiju.

Ne propuštamo ovakve prilike, pa tako ni ovaj put, da studente uputimo k ovom čovjeku koji je volio i razumijevao mlade, čovjeku Božje blizine. Ne propuštamo ovakve prilike da ih preporučimo njegovu zagovoru te potaknemo da se i sami pomole na njegovu grobu ili u njegovoj sobici.

Zagreb – Remete:**Fra Ante Antić – duhovni model Crkve u Hrvata**

Studenti „Karmelskoga studija duhovnosti“, u prošlogodišnjem zimskom semestru imali su u svom nastavnom programu predavanja kolegij: Duhovni modeli Crkve u Hrvata. Predstojnik studija dr. Franjo Podgorelec, karmelićanin, među duhovne modele uvrstio je i Slugu Božjega fra Antu Antića te je zamolio o. vicepostulatora da ga u jednom predavanju predstavi studentima „Karmelskoga studija duhovnosti“, što je on rado i učinio 14. siječnja 2012. godine u „Duhovnom centru sv. Ivana od Križa“ koji vode oci karmelićani u Remetama. Bilo je očito da je fra Ante Antić zanimljiv studentima, jer ih se poslije predavanja našlo koji su tražili poseban razgovor s o. vicepostulatorom. Svi slušatelji predavanja dobili su na dar životopis Sluge Božjega.

vanja našlo koji su tražili poseban razgovor s o. vicepostulatorom. Svi slušatelji predavanja dobili su na dar životopis Sluge Božjega.

Zagreb:

41. obljetnica prijenosa tijela Sluge Božjega fra Ante Antića

Sveti ljudi su posebni znaci Božje blizine prema nama koji smo još na putu k njemu. I poslije njihove smrti želimo da nam budu blizu. Zato se često događa da se njihovi zemni ostaci prenose s groblja u posebne sarkofage u crkvama, kriptama crkava ili u kapele uz crkve. Tu u neposrednoj blizini i povezanosti s njima slavimo Božju ljubav koju nam Dobra Nebeski Otac iskazuje preko njih, slavimo njihovu ljubav prema Bogu i povjeravamo se njihovu zagovoru pred Bogom. To je smisao prijenosa tijela Sluge Božjega fra Ante Antića prije 41. godinu s mirogojskoga groblja u kriptu crkve Majke Božje Lurdske. To je smisao i slavljenja obljetnice toga događaja 15. prosinca svake godine.

Obljetničko euharistijsko slavlje 15. prosinca protekle godine počelo je skladnim pjevanjem uistinu lijepih i sadržaj-

nih napjeva devetnice Božiću. U misnom razmišljanju, predvoditelj euharistijskoga slavlja, vicepostulator, usporedio je fra Antu Antića s prorokom Ivanom Krstiteljem, nazvavši ga čovjekom došašća, čovjekom koji je mnogim ljudima našega doba omogućio dolazak Boga k njima i njih k Bogu. Ovako zasigurno doživljavaju Slugu Božjeg i njegovi brojni štovatelji koji su se i za ove obljetnice u doista velikom broju tiskali oko njegova groba.

Pogled s brda Rasovač na Zatonski zaljev

Zaton – Šibenski:

U prolazu pokraj Antićeva Zatona 21. siječnja 2012. otac vicepostulator iskoristio je lijepo sunčano zimsko poslijepodne i navratio se u Zaton. Ponožno je prošao „Antićevom stazom“ koju su bageri probili i poravnali i koja je cijelom svojom dužinom prohodna. Bila je to i prava prilika za koju fotografiju koja će dobro doći uz priloge u njegovu glasilu. U susretima sa štovateljima fra Ante Antića rodila se ideja da zatonski zbor sa svojim prelijepim tradicionalnim, pučkim, crkvenim pjevanjem gostuje u Zagrebu, 4. ožujka 2012., na 47. obljetnicu blažene smrti Sluge Božjega.

Preporuke i zahvale

(Izbor iz prispjele pošte i Spomen knjige)

Poštovani,

javljam Vam se drugi put. Već sam Vam pisala kako je moj unuk I. po zagovoru oca Antića na dan Gospe Lurdske čudesno ozdravio, odnosno prestala mu je povišena temperatura koja je trajala dva tjedna. Hvala dragom Bogu, njegovo je stanje i dalje stabilno. To Vam javljam prema Vašoj želji da Vam se javi. Drugu milost koju sam zadobila molitvom ocu Antiću dogodila se na dan smrti Sluge Božjega. Molila sam tri dana prije njegove smrti trodnevnicu za cijelu svoju obitelj, a napose za svoju unuku koja već godinama ima problema s boli u trbuhu. Taj dan doživjela je ozdravljenje i danas se dobro osjeća. Šaljem Vam njezinu zahvalu, za koju Vas molim da je objavite u Vašem listu, i to sve na veću slavu Božju i za proglašenje blaženim oca Antića. Neizmjerne sam zahvalna dragom Bogu za ovoga našeg svetog čovjeka jer uistinu doživljam njegovu veliku pomoć i zagovor. Neka Vas dragi Bog obilno blagoslovi i nagradi, a otac Antić neka Vas prati svojim zagovorom.

Zahvalna M. P.

*** **

Poštovani,

Moja je kći prije godinu dana diplomirala. S obzirom na nepraktičnost završenih studija u ovo krizno doba, moguć-

nost dobivanja posla bila je ravna nuli. Prijatelji koje sam molila da pomognu uglavnom su se oglasili na moje molbe ili bi me uvjerali da imam nerealna očekivanja. Slučajno sam dobila sličicu oca Antića i njemu povjerila svoje molbe. Ubrzo je kći dobila posao i neizmjerne sam zadovoljna. Ovim pismom želim potvrditi milost koju sam dobila po zagovoru Sluge Božjega oca Ante Antića te se toplo nadam da će ovaj dobar i Bogu predan svećenik biti proglašen blaženim.

Srdačno vas pozdravlja D. L.

*** **

Želim potvrditi uslišanje molitve po zagovoru Sluge Božjega o. Ante Antića. Prije otprilike 4 mjeseca otišla sam u crkvu u Zvonimirovoj ulici na grob oca Antića i zamolila ga da se založi za mene kod dragoga Boga da ostanem u drugom stanju. Njegov mi je zagovor važan jer već 3 godine pokušavam ostati trudna i to se nije dogodilo, iako smo i suprug i ja potpuno zdravi. Evo, ja sam sad u drugom stanju i ostvarila se moja dugo iščekivana želja koja je usrećila mene, moga supruga i naše obitelji. Ovo nije prvi put da sam dobila milost po zagovoru o. Ante Antića. Želim ovim svojim svjedočenjem pridonijeti da se o. Ante Antić proglaši svetim.

Hvala! I. B. H.

*** **

Poštovani,

Već se nekoliko godina molim i utječem Slugi Božjem fra Anti Antiću. Zbog zahvalnosti i poštovanja koje osjećam zbog dobivene milosti po zagovoru oca Ante Antića, želim to javiti ovim pismom. Molitvom ovom Slugi Božjem shvatila sam kako se premalo utječem onima koji nas kod Boga mogu zagovarati. Također, uslišanjem mojih molitvi u moje srce ušla je velika ljubav, utjeha i radost. Molila sam trodnevnicu da upišem željeni fakultet te trodnevnicu za ozdravljenje jednog mog prijatelja. Obje su molitve uslišane. Hvala, velika hvala Slugi Božjem fra Anti Antiću.

Pozdrav iz Š.

*** **

Prvi sam se put susrela s glasilom dobrog oca Antića prije petnaest godina. Potom mi je jedna kolegica na poslu dala sličicu s likom oca Antića na kojoj je bila molitva. Rekla bih da je tako sve krenulo. Počela sam povremeno moliti molitvu posvećenu ocu Antiću. S vremenom je to postala moja svakodnevna molitva. Moje su molitve zagovorom dobrog oca Antića uslišane. Upoznala sam dobrog mladića i u zrelih sam se godinama udala. Mojoj sreći nije bilo kraja kad sam doznala da sam trudna. Morala sam čuvati trudnoću. Nisam prestala moliti dragu Gospu i Isusa niti se utjecati zagovoru oca Antića. Molila sam s još većim žarom. Mjesec dana ranije rodila sam zdravog sinčića, i to na sam Uskrs. Što je još znakovitije, rodila sam ga 16. travnja na dan rođenja oca Antića. Sve što mi se dobroga događalo, znam da se događalo po zagovoru Sluge Božjega oca Antića. Zahvaljujem mu za sve uslišane molitve i dalje mu preporučujem svoju obitelj. Dobri oče Antiću, molim te za skromnost i poniznost koji-

ma si ti obilovao. Ojačaj moj duh dobrotom i radošću kojom ću zračiti.

V. M.

*** **

Dobri oče Antiću!

Hvala ti na dobroti koju su mi iskazali učenice i učenici IV. razreda. Svojim zagovorom kod Boga pomozim im u njihovim potrebama, a meni isprosi milost lijepog ophođenja sa svima u Kristovoj ljubavi.

Zahvalna nastavnica B.

*** **

Oče Antiću!

Molim te za zagovor pred licem Božjim i za tvoj blagoslov sutrašnje ženidbe Petra i Vlatke i svih svatova. Hvala, oče!

Mira

*** **

Dragi moj oče!

Došla sam ti opet s molitvom. Molim te, pogledaj na me i zagovaraj me kod Boga i naše Nebeske Majčice. Pomozmi mi da spoznam što je pravi put za mene. Pomozmi mi, molim te. Ja sam slaba i ne znam što je ispravno. Tebi se utječem za zagovor i dolazim ti danas na 13. utorak sv. Ante. Molim te, pogledaj na sve obitelji širom svijeta, a posebno te molim za obraćenje moga zaručnika. Prati me uvijek svojim zagovorom.

K. J.

*** **

Dragi oče Antiću!

Želio bih te upoznati. Želio bih prijateljevati s tobom. Čuo sam da te ljudi štiju i govore da si živio svetim životom. Želio bih te osobno susresti, razgovarati s tobom, slušati kako mi pričaš o Isusu i učiš me kako postati Isusovim prijateljem. Trenutačno mi je teško u srcu i muče me kušnje u vezi s mojom obitelji, brakom i djecom. Molim te, svim srcem

pomozi mi svojim zagovorom da se vrati mir u moje srce, u moju obitelj. Pomozi mi da naučim istinski ljubiti i prihvaćati svoju suprugu. Hvala ti!

V.

*** **

Dobri oče Antiću! Hvala ti za sve molitve moga života koje si svojim zagovorom prenio dragom Bogu. Zahvalna sam Bogu za predivnu obitelj, mir, zdravlje i današnju predaju diplomskog rada. Budi i dalje svojim zagovorom uz nas i uza sve momu srcu drage osobe i njihove obitelji. Tebi zahvalna, a Bogu odana.

D.

*** **

Dobri oče Antiću! Molimo te da svojim zagovorom naš budući brak bude blagoslovljen, da primimo milosti od dragoga Boga i da ga uvijek stavljamo na prvo mjesto u našem životu te da nam pomogne u našim problemima s kojima se susrećemo.

A. i M.

*** **

Dobri oče Antiću, molim te pomozi mi da imam dobar brak, da se slažemo, volimo i poštujemo. Moja je velika želja da se naša ljubav okruni djetetom. Zato te molim, zauzmi se za nas kod dragoga Boga da dobijemo dijete. To bi bila velika radost nama i našim obiteljima. Dobri oče Antiću, hvala ti što si mi dosad pomagao.

Tvoja I.

*** **

Dragi oče Ante,

molim te, jako te molim, izliječi moga dragog od ovisnosti. Daj mu snagu duha da se odupre zlu koje ga napada i da mu vrati životno veselje i radost. Probudi mu ljubav prema istinskim vrijednostima. Molim te, oče, čuvaj i mene, da budem vrsna žena, uvijek povezana s Bogom. Daj mi snage i ljubavi za nošenje sa

svim životnim zadaćama. Čuvaj, oče, moju obitelj i moga dečka i sve ljude oko mene, pa da se veselimo i radosno zahvaljujemo Bogu na svakom novom danu.

Oče, puno te voli tvoja D.

*** **

Predobri i dragi o. Antiću!

Dolazim po tko zna koji put k tebi da ti zahvalim što je Bog preko tebe uslišio moje molitve i spasio moga Marka od teške bolesti. Hvala ti za dva predivna unučića koja si mi od njega podario nakon svega. Hvala za ljubav moje obitelji i što si nas održao na okupu. Podrži nas i dalje u našim molitvama.

Od srca i s ljubavlju uvijek ti odana i zahvalna obitelj A. iz Splita

*** **

Pomozi mi, dobri o. Antiću, da okrenem novi list u svome životu. Isprosi mi snagu i mudrost da svladam sve što mi predstoji, da se oslobodim svega što me sputava. Isprosi mi milost prosvjetljenja da naučim radosno činiti dobro. Hvala na svemu!

G. H. K.

*** **

Čitajući list „Dobri otac Antić“ oduševio sam se člankom „Nijedna mu se kost neće slomiti“. To me je potaklo da pođem u kapelicu Gospe Lurdske, gdje sam molio za svoj brak, svoje sinove i njihovo obraćenje. Puno mi je pomoglo iščitavanje nutarnjega glasa, kao i taj članak.

Hvala ocu Antiću! K.

*** **

Sve znaš, ne treba ništa govoriti. Molim te, ozdravi me od opake bolesti koja me napala unatoč mojim godinama. Molit ću se tebi, kao i svecima koje štujem, Gospi Sinjskoj i sv. Duji. Ja samo želim ozdraviti. Oče, usliši moju molitvu.

Z., Split

*** **

Predobri i predragi oče Antiću!

Hvala ti za moje ozdravljenje! To je stvarno čudo! Hvala ti što bdiješ nada mnogom. Preporučujem ti T. i T. Hvala ti na tvojoj ljubavi kojom svjedočiš Božju riječ, kako za svoga života tako i sada, još više.

Tvoj R.

*** **

Hvala je premalo za svu utjehu i radost vjere koju od tebe primam. Hvala!

A. P.

*** **

Prije tri godine umrla je moja draga mama. Bila je najbolja mama i divan čovjek. Vršila je Božje zapovijedi. No nije se više od trideset godina ispovjedila. Kad je već bila jako bolesna, još uvijek je odbijala ispovijed. Mnogi su se za nju molili, a ja sam činila devetnice o. Anti Antiću. Uoči završetka treće devetnice, mama se ispovjedila. Hvala dragom Bogu, hvala Majci Mariji, hvala o. Antiću i svima koji su molili. Oče Antiću, preporučam ti svoju obitelj.

G.

*** **

Ich bin in Zagreb. Mir gefällt es hier in dieser Kirche gut. Komme aus Deutschland, Dormagen bei Köln.

Alfred M.

*** **

Querido Padre Ante Antic, servo de Dios!

En este momento después de muchos años venimos para rezar y pedir por toda nuestra familia desde lejanta tierra Argentina para agradecer. Rece por todos nosotros, sabemos que puedes.

(Prijevod: Dragi oče Antiću, Slugo Božji. Evo smo, nakon mnogo godina, došli iz daleke Argentine zahvaliti i moliti za cijelu našu obitelj. Moli za sve nas, znamo da možeš. – Potpisi nećitki.)

*** **

Please, dear father Antic, pray for Gabriella Antich, who had leukemia and has been in remission since April 2010. Now, Gabriella Antich has come to see your room. Please pray for us that we can come visit you every year and for Gabriella to get her health better.

Love you, Roko, Alannah & Gabriella Antich from Perth, Western Australia.

Važno!

Vjernici koji po zagovoru Sluge Božjeg o. fra Ante Antića budu uslišani, tj. dobiju tjelesno ili duhovno ozdravljenje ili koju osobitu milost, neka pronađu izraz za to, čitko sve opišu i dostave na adresu Vicepostulature.

U slučajevima kada se radi doista o izvanrednim djelima, rado ćemo u Vicepostulaturi s tim ljudima podijeliti radost uslišanja i zahvale te porazgovarati o korisnosti toga milosnoga događaja u daljnjem postupku proglašenja blaženim Sluge Božjega fra Ante Antića.

U pismu svakako navedite želite li ili ne želite da Vaše pismo, ili dio pisma, bude objavljeno u glasilu Sluge Božjega.

Kad u glasilu „Sluga Božji dobri otac Antić“ u pisanju o ocu Antiću rabimo riječi kao što su „čudo“, „svetac“, „svetost“ i sl. – to je u duhu crkvenih propisa i jezika te ih treba razumjeti u smislu običnog ljudskog i vjerničkog izražavanja. Konačni sud o nečijoj svetosti i milosnom zagovaranju kod Boga izreći će za to ovlaštene crkvene institucije.

PRETPLATE NA GLASILO I MILODARI U FOND VICEPOSTULATURE

Župni ured (Zmijavci) - 500 kn; Mila Uravić (Rijeka) - 50 kn; Mila Pavić - 100 kn; Mila Kirasić Miculić - 40 kn; Felice Rojnić (Pula) - 150 kn; Obitelj Tomislava Antića - 200 kn; Viktorija Juretić - 100 kn; Vesna Liović (Sinj) - 100 kn; Blanka Karačić - 100 kn; Vinka Ivasović (K. Stari) - 100 kn; Ljubica Keserović - 70 kn; Ana Marija Laboš - 200 kn; S. Vitomira Jurić (Zagreb) - 100 kn; Andrea (Promajna) - 50 €; Mirjana Biočić (Runovići) - 200 kn; Marija Mrkonjić (Split) - 200; Ana Matanić (Rogaška Slatina) - 100 kn; Bibiana Turkaj - 200 kn; Karmela Antulov (Stizling, W. Australia) - 200 AUD; Iva Pehić (Knin) - 50 kn; N.N. 200 kn; Mila Pavić (Ivankovo) - 100 kn; Marija - 50 kn; Marija Šibist (Zagreb) 200 kn i kći 20 €; Anka Joković (Split) - 800 kn; Marija Mrša (Šibenik) - 50 kn; Donata Požgaj (Velika) - 100 kn; Bosiljka Ramljak (Vodice) - 100 kn; Darinka Kranjčević (Skrad) - 100 kn; Vicić Viktorija (Zagreb) - 100 kn; Bosiljka Sesar (Pleternica) - 200 kn; Ž. ured (Siverić) - 200 kn; Marija Kalinić (Ston) - 100 kn; Ivan Janeš (Đakovo) - 500 kn; Marija Jadreško (Metković) - 100 kn; Deša Gabrić (Metković) - 100 kn; Marin Vidošević (Šibenik) - 50 kn; Blanka Kovačić - 100 kn; Marija Žakić - 100 kn; Zlata Krstulja (Baška) - 100 kn; Marija Zeba (Sesvete) - 20 €; Jelka Jerkan (V.Brdo) - 200 kn; N. N. (Darda) - 120 kn; Roko Antić (Perth, Australia) - 100 AUD; Katica Osredčki (Zagreb) - 200 kn; Albina Müller (München) - 1000 €; Obitelj B. (Frankfurt) - 70 €; Fra Žarko Maretić (Banjevci) - 1000 kn; Marija Jadreško (Metković) - 100 kn; Danijela Talajić (Metković) - 100 kn; Jasmin Stavros (Zagreb) - 2000 kn. Jagoda Grbelja (Brodarica-Šibenik) 100 kn; Obitelj Dinka Buljan (Split) - 50 €; Fra Nediljko Tabak 1000 kn; Marija Tadić (Žrnovnica) - 50 kn; N.N. (Šibenik) - 500 kn; Mara Kujundžić (Berlin) - 20 €.

Zahvaljujemo svim moliteljima i darovateljima koji svojim molitvama i odricanjima pridonose da naš Sluga Božji o. Ante Antić bude proglašen blaženim.

Pred nama pođoše u život vječni štovatelji Sluge Božjega fra Ante Antića:

- + Zorica Rašan (Zagreb), 27. svibnja 2011.
- + Fra Frano Bilokapić, svećenik, župnik župe Hrvace (Sinj), 16. kolovoza 2011.

Pokoj vječni daruj im, Gospodine!

**PRVOG JE ČETVRTKA U
MJESECU – U CRKVI MAJKE
BOŽJE LURDSKE – ANTIĆEV
MOLITVENI DAN**

**VEČERNJIM EUHARISTIJSKIM
SLAVLJEM TE MOLITVAMA NA
GROBU SLUGE BOŽJEGA
MOLIMO ZA NJEGOVU
BEATIFIKACIJU. U OVE
MOLITVE UKLJUČUJEMO I SVE
ONE KOJI TRAŽE NJEGOV
ZAGOVOR.**

Riječ urednika	3
Antićevo 2012. – plakat	5
Fra Ante Antić – prorok	6
O. Ante Antić – svjedok Božje blizine	9
Mira Kargačin, Svjedočanstvo	12
Čudesa – potvrda svetosti	14
Blagoslovljen i blagoslov drugima	20
Svijeća	27
Antićev put	30
Uskrsna čestitka	34
Učimo dobrotu od dobrog i od dobrih	36
Za kršćanski život	40
Sveci u nas, Drinske mučenice	43
Preuređenje prostora oko Antićeva groba	50
Fra Ivan Peran, novi Sluga Božji	51
Mreža Antić	52
Iz Vicepostulature	54
Preporuke i zahvale	61

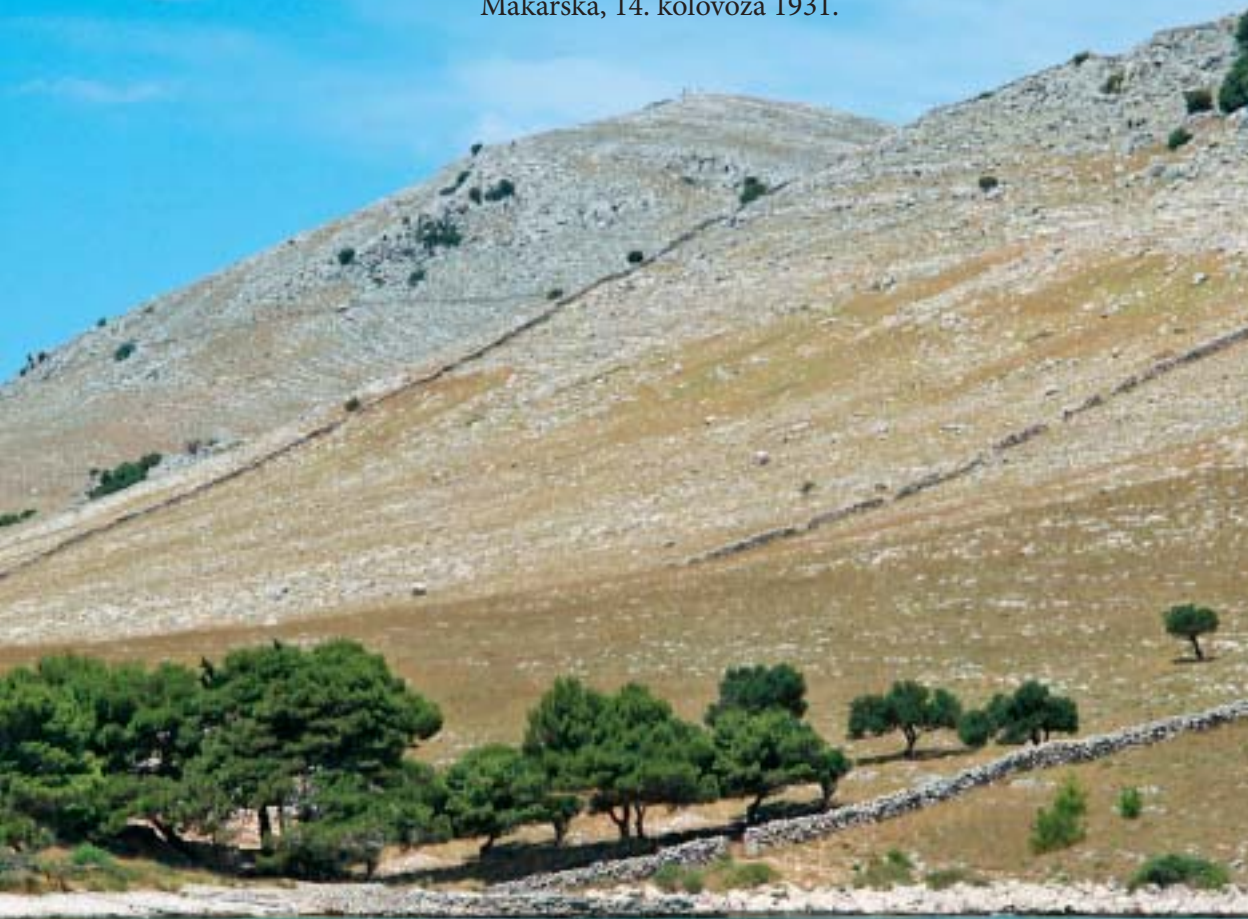
Slika na naslovnoj stranici: Gospin otočić Visovac s franjevačkim samostanom u kojem je fra Ante Antić 17. rujna obukao franjevački habit.

Zadnja stranica: Zgrade stare i nove Franjevačke gimnazije i sjemeništa u Sinju u kojima je kao franjevački sjemeništarac od 1905. do 1911. boravio i školovao se dobri otac fra Ante Antić.

Izdavač: Provincijalat Provincije Presvetog Otkupitelja
 Trg Gaje Bulata 3, 21000 Split
 Osnivač: Franjevački samostan, Vrbanićeva 35, 10000 Zagreb
 Glavni i odgovorni urednik: fra Ante Babić
 Adresa uredništva: Vicepostulatura, Vrbanićeva 35, 10000 Zagreb
 Telefon: 00385/1/ 46 60 031; Fax: 00385/1/ 46 49 798
 E-mail: sluga.bozjidoa@gmail.com
 Cijena: 10 kn; za inozemstvo 2€ ili 3\$
 Novčane priloge za list i milodare slati na račun:
 HPB - Hrvatska poštanska banka 2390001-1100028072
 IBAN HR22 23900011100028072 SWIFT HPBZHR2X
 Lektorirala: Ana Poklepović Škrmeta
 Oblikovanje i grafička priprema: DENONA, Zagreb
 Fotografije: Šime Strikoman, Boran Vigurić, fra Ante Babić, arhiv Vicepostulature
 Tisak: DENONA, Zagreb
 ISSN 1334-4498

*Slobodno gledaj prirodu, okolicu i obližnja sela
a pri tomu uzdigni svoj um i srce Bogu.
Divi se ljepoti a Bogu se klanjaj i poželi da
se ljepota i savršenost Božja odraze u
Tvojoi duši i u tvome životu.*

fra Ante Antić, Pismo 30/6.
Makarska, 14. kolovoza 1931.

*Oaza mira – detalj s
Kornata nedaleko
Antićeva rodnog otoka
Prvića. Foto: Strikoman*

